

DON BOSKO

SALEZIJANSKI VESTNIK 3

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska

maj-junij 2006

**DROBNO, KI PRITEGNE POZORNOST
MLADINSKA DUHOVNOST
Z MODRIMI V BETLEHEMU**

4 V SREDIŠČU MLADI

Drobno, ki pritegne pozornost

dr. Janez Vodičar

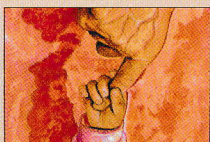
10 DON BOSKO VZGOJITELJ

Vera - jedro preventivnega sistema

dr. Carlo Nanni

12 OČE IN UČITELJ

Stare vrednote

Pascual Chavez

16 SMG

Mladinska duhovnost

s. Marija Imperl
mag. Marko Košnik

18 S POTI

Z modrimi v Betlehemu

Tone Ciglar

20 MISIJONI

Egipt med islamom in krščanstvom

Franc Zajtl

31 NAŠI VZORI

Biser dobrote

France Škrabl

V skladu z Božjim načrtom je zakon temelj za večjo, družinsko skupnost, saj sta zakon kot ustanova in zakonska ljubezen naravnana na roditeljev in vzgojo otrok, v čemer najdeta svojo dovršitev.

V svoji najgloblji resničnosti je ljubezen v bistvu dar in čeprav zakonska ljubezen vodi poročenca k temu, da se medsebojno »spoznavata« in postajata »eno telo«, se vendar ne izčrpa v občestvu dveh, temveč ju usposablja za kar največje možno podarjanje, zato da bi posredovala življenje novi človeški osebi, s čimer postaneta Božja sodelavca. Ko se zakonca podarita drug drugemu, podarita poleg samih sebe tudi resničnost otroka: živ odsvit njune ljubezni, trajno znamenje njune zakonske skupnosti, živo in nerazdružljivo enoto njunega očetovstva in materinstva.

Kot roditelja sprejemata zakonca od Boga dar nove odgovornosti. Njuna roditeljska ljubezen je poklicana, da postane za otroke vidno znamenje ljubezni Boga samega, »po katerem biva vsako občestvo v nebesih in na zemlji«.

Ne smemo pa pozabiti, da zakonsko življenje tudi tedaj ne izgubi svoje vrednosti, če roditelj novega življenja ni mogoča. Telesna nerodovitnost more biti zakoncema pobuda za drugačno pomembno služenje človeškemu življenju, kot so posvojitev, različne oblike vzgojne dejavnosti, pomoč drugim družinam ali pa revnim in prizadetim otrokom.

Janez Pavel II., Apostolsko pismo o družini, Družina 1982, CD 16.

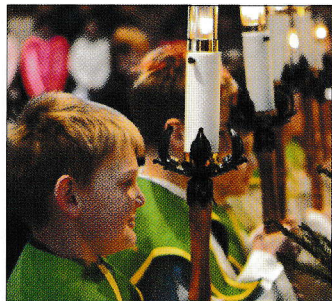

Foto: J. Znidaršič

SALEZIJANSKI VESTNIK
dvomesečnik

Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 3 | skupna številka 541
Leto 2006 | letnik 79
ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

**mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik**

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o., Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je
l. 1877 ustanovil sv. Janez
Bosko, v slovenskem jeziku
je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega
vestnika in za druge namene lahko
nakažete na račun, vpišete namen plačila
ter nas obvestite o namenu nakazila.

Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

TRR **24200-9004141717** sklic **00 06**

NASLOV UREDNIŠTVA

**Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana**

telefon: **01/42.73.028**

e-pošta: **vestnik@salve.si**

splet: **www.donbosko.si**

»JEZUSOVA MATI JE BILA TAM«

s. MOJCA ŠIMENC, predstojnica sester hmp

Dragi prijatelji in bralci Salezijanskega vestnika! Letni čas kipenja in mladosti je prava podoba tega, kar smo v preteklih mesecih doživljali v Cerkvi na Slovenskem. Bili smo priča umestitvi kardinala dr. Franca Rodeta. Razveselili smo se težko in dolgo pričakovanih novih škofij in njihovih pastirjev. Dobili smo prevod prve okrožnice papeža Benedikta XVI. z naslovom *Bog je ljubezen*. Izšel je tudi slovenski prevod *Kompendija Katekizma katoliške Cerkve*. Velikonočni čas nas potrjuje v veri, da je Vstali Gospod vedno z nami na poteh življenja.

V mesecu maju se spominjamo tudi desete obletnice obiska papeža Janeza Pavla II. in podoživljamo milosti, ki smo jih bili takrat kot narod in kot kristjani deležni.

V salezijanski družini obhajamo praznike sv. Dominika Savia, sv. Marije Dominike Mazzarello in najbolj slovesnega od vseh, praznik Marije Pomočnice.

Prav v Marijo so v tem času naši pogledi in naše molitve najbolj uprti. Mati in vzgojiteljica Jezusova je tudi mati in vzgojiteljica vsakega kristjana, vsakega, ki zares veruje, da je Bog ljubezen. Jezusovo poslanstvo je bilo poslanstvo ljubezni »in Jezusova mati je bila tam« (Jn 2,1). Marija je bila vedno »tam« - to je ob Jezusu od oznanjenja do križa in vstajenja. Tudi danes ni drugače. Povsod, kjer smo Jezusovi bratje in sestre, je z nami Marija.

Biti »tam«, ob Jezusu, za Marijo ni bilo vedno lahko. Znova in znova ji je bilo dano vedeti, da njen Sin ni njena last, da ji ne pripada in da je njegova usoda povsem drugačna, kot bi jo za lastnega otroka načrtovala oče in mati. Jezus mora biti v tem, kar je njegovega Očeta. Njegova mati, bratje in sestre so tisti, ki izpolnjujejo Božjo voljo. Ob vsem, kar bi Marija kot človeška mati imela vso pravico za svojega otroka želeli in tudi načrtovati, je kot žena vere odstopala od lastnih načrtov in dajala prednost Bogu in temu, kar je on želel od Sina.

Mislím, da je Marijina veličina prav v tem, da veruje v Sinovo nalogo in jo z vsem svojim bitjem podpira, tudi takrat, ko nastopi nerazumljiva bolečina in preizkušnja.

Tudi naša veličina je lahko podobna Marijini: da verujemo Jezusovi besedi, da hodimo za njim, ne da bi Bogu postavljali pogoje in zahteve, kaj vse nam mora povrniti v zameno in da, kolikor nam je v različnih stanovih in poklicih mogoče, Jezusa bližamo ljudem in ljudi Jezusu. Potem bomo tudi mi »tam« ...

Mojca Šimenc

Drobno, ki pritegne pozornost

dr. JANEZ VODIČAR

Sredi vnete razprave o zakonski zvezi in iskanju argumentov za in proti se je na tleh pojavil črn pajek. Mladi so sedeli v krogu in pajek je brez strahu krožil pred njimi. Nič ga ni motila vedno bolj glasna vznemirjenost. Vedno hitreje je begal sem ter tja. "Zakonska zveza" je postala nepomembna, argumenti za ali proti niso nikogar več zanimali, samo še droben, komaj viden črn pajek je vznemirjal celoten razred. Eni so se nasmihali, drugi so se iz strahu pred pajkom vznemirili, tretje je nezbranost in neresnost motila in so se vpraševali, kaj naj naredijo, da bi lahko nadaljevali s poukom. Končno se je našlo pogumno dekle, ki je pajka pobralo in ga rešilo splošne pozornosti.

Ta pajek ni nič posebnega, bi lahko rekli. Res, ob vprašanju o zakonu, zvestobi, družini in ob dejstvu, da gre za sedemnajstletnike, droben pajek ne pomeni veliko. In vendar je pritegnil pozornost vseh: tistih, ki so komaj čakali, da jih kaj reši nezanimive razprave, kot tudi tistih, ki so resnično hoteli imeti kaj od te ure.

Kot da ne bi poznali pesmi o televiziji, ki naj ne bi »crknila«, ker kako bi pa potem prikrivali probleme, ki jih imamo. Najlažje se je usesti pred zaslon in prepustiti misli in skrbi namišljenemu svetu, ki nas odpelje daleč od resničnosti. Kot sredi ure pajek, ki pritegne pozornost, smo tudi mi sami podvrženi drobnim nepomembnim stvarim. Še huje, iz tega lahko naredimo 'usodno' vprašanje, problem, zadevo, kakor že hočemo temu reči. Najprej iz navličanosti vsakdana, potem ker je to nekaj posebnega, nato ker se vsi ozirajo na to. Ene to moti, druge pa ne in tako imamo afero. Tako ali drugačno afero, samo da je zanimiva in vznemirljiva.

Največ so v razredu pridobili tisti, ki so uspeli na račun pajka pritegniti največjo pozornost in si popestriti uro. Pri aferah ni nič drugače; iz pripetljaja, ki ni sam po sebi nič posebnega, narediti dogodek, ki bo vznemi-

ril ljudi. Samo da bi kdo pridobil nekaj pozornosti, da bi se kdo pozabaval, ali preprosto ponorčeval iz drugih. Sam pajek ni bil pomemben. Mladim je bilo zanimivo, ker so ob njegovem pojavu čutili neko vznemirjenost, sprostitev, živost. Ob aferah ni pomemben človek ali dogodek, ki se ga to tiče. Pomemben je tisti, ki je to izpostavil, ali bo dobil dovolj pozornosti ali ne. Pomembni smo mi, če smo dobili dovolj za potešitev svoje potrebe po radovednosti, vznemirjenosti, privoščljivosti, morda sočutju, potrditvi svojega prav. Razni časopisi, ki v nekaj vrsticah in z izzivajočimi fotografijami prinašajo senzacije, ne obveščajo, ampak izkoriščajo našo pripravljenost, da se kot dijaki tudi mi prepustimo takim drobnim pajkom, ki popestrijo naše življenje. Žal afere niso tako poceni kot ubogi pajek. Ne gre samo za denar, ki ga namenimo za to, gre predvsem za pozornost javnosti. Ko neka novica, ki vznemiri javnost, zakoraka med ljudi, se ne da preprosto odstraniti, kot je to storilo dekle s pajkom. Ob vznemirjajoči novici, ki se prikrađe, nikoli ne veš, če ne gre za prikrivanje. Bolj odstranjuješ, bolj je vabljivo. Že mora biti kaj res, če se tako trudijo prikriti, bi mnogi pomislili. Zaman je klicati na odgovornost te, ki spustijo tako novico v javnost. Njihov cilj je bil dosežen, o tem se govori, časopis se prodaja, televizija se gleda, radio poslušamo. Mi sami imamo dovolj za pogovore, opravljanje, pohujševanje, vznemirjanje.

Tako pomembno stvar, kot je zakonska zveza za mlade na pragu življenja, zmoti pajek. Nas zmotijo take in drugačne afere. Celo plačujemo jih. Prav bi bilo, da se tudi mi vrnemo k bistvenim stvarim življenja. Če bi mladi sedeli v zaljubljenih parih, jih pajek še zdaleč ne bi motil. Življenje bi bilo pomembnejše. Ko so le govorili o tem, je bil pajek dobra popestritev. Prav je, da se vprašamo, zakaj nas pritegnejo vsemogoče afere. Je mar naše življenje prazno in le govorimo, beremo, poslušamo o njem, ga gledamo, namesto da bi ga živeli v vsej polnosti? ■

Tereza iz Angole s prostovoljci iz Slovenije in Koroške

LJUBLJANA, CELOVEC NA OBISKU UČITELJICA IZ ANGOLE

Teresa iz angolskega mesta Cacuaco, ki se mudi na nekajtedenskem obisku v Celovcu, je svoj petkov popoldan (17. 2. 2006) preživela s skupino mladih, ki se skupaj s salezijancem Hanzejem Rosenzopfom in s. Matejo Tomšič pripravljajo na letošnje poletno misijonsko prostovoljstvo v Angoli. Srečanje je potekalo v skupnosti sester HMP na Gornjem trgu v Ljubljani.

Številni mladi iz Slovenije in Avstrije se že dobrih deset let odločajo za misijonsko prostovoljstvo v afriški državi Angola, kjer deluje naša s. Zvonka Mikec. Posebno misijonsko navezo predstavlja društvo »Iniciativ Angola«, njegova posebna »motorja« pa sta salezijanca Hanzej Rosenzopf in Jože Andolšek. Teresa nam je v svojem pogovoru razkrila, da se domačini vedno razveselijo njunega delovnega obiska in obiska vseh mladih prostovoljcev, ki pomagajo pri vzgojni dejavnosti sester HMP. Tako se plete mreža solidarnosti in medsebojne obogatitve. Teresa je učiteljica v večerni šoli, ki jo v Cacuacu vodijo sestre HMP. S svojim delom si služi svoj vsakdanji kruh in se trudi, da bi poleg svojega zahtevnega vzgojno-izobraževalnega dela dokončala tudi študij pedagogike, ki ga obiskuje v 15 km oddaljenem glav-

nem mestu Angole, Luandi. Kot pravi sama, se v Angoli bojujejo ne le s posledicami dolgotrajne vojne, pač pa tudi s celo vrsto drugih težav, kot so nepismenost, revščina, bolezni, razne vrste zasvojenosti ...

Verjamemo, da bo Teresin obisk v Sloveniji in Avstriji še poglobil medsebojno misijonsko sodelovanje in v nas poglobljal zavest, da smo vsi, ki smo rojeni pod istim soncem, otroci istega Očeta. Teresa bo svojo izkušnjo ponela s seboj v angolske šole, vrtce, oratorije in med domačine ter z njimi delila svoje vtise in doživetja, ki si jih je nabrala v Sloveniji in Avstriji.

Na povabilo s. Zvonke se bo v mesecu juliju v Angolo odpravila tudi skupina mladih animatorjev in prostovoljcev iz Slovenije in avstrijske Koroške. Tudi skupina deklet, ki sodelujejo s slovenskimi sestrami HMP, se je odločila, da bo del

svojih animatorskih izkušenj in mladostnega navdušenja delila s sestrami, otroki in mladimi na misijonu. Del njihove priprave je tudi aktivno delovanje med slovenskimi otroki in mladimi, saj smo prepričani, da se mreže solidarnosti začnejo plesti že danes in tukaj.

Pripravo koordinirata salezijanec Hanzej Rosenzopf in salezijanka s. Mateja Tomšič, ki se bosta z mladimi prostovoljci udeležila misijonskega prostovoljstva. Zavedata se, da lahko dobra priprava na misijonsko izkušnjo pomaga k celostni vzgoji mladega človeka, ki išče svojo pot v življenje - v življenje, ki ne bo samoten otok, ampak obljuden in prijazen dom za vse ljudi, ne glede na raso, jezik, starost, spol ali kulturo.

s. Mateja Tomšič

LJUBLJANA-RAKOVNIK SREČANJE DRUŠTVA DON BOSKO

V soboto, 4. marca 2006, je bila na Rakovniku prva seja novega upravnega odbora Društva don Bosko, sklicana v razširjeni sestavi. Za vse člane društva je bilo ponovno srečanje po mnogih letih prijetno in veselo.

Novi predsednik Pavel Domitrica je vse povabil k sodelovanju in zaželel, da bi delovali in živeli po načelih, prejetih v salezijanskih ustanovah.

Med nas je prišel tudi novoimenovani predstojnik salezijanske inšpekto-

Člani Društva don Bosko z novoimenovanim predstojnikom salezijancev

rije in salezijanske družine v Sloveniji dr. Alojzij Slavko Snoj. Pozdravil nas je, nas spodbudil za nadaljnje uspešno delo in se zahvalil za vse delo in poslanstvo, ki ga opravljamo v družbi. Opozoril nas je na spodbudo vrhovnega predstojnika v Vezilu 2006 in nam zaželel, da bi se tudi mi v svojih družinah trudili za »ljubezen in počlovečenje družbe«.

Štefan Škafar

LJUBLJANA-RAKOVNIK NA NEBU SE JE UTRNILA ZVEZDA IN ZGODILO SE JE ...

Na velikonočni ponedeljek je v prostorih SMC na Rakovniku zasijal tretji *Utrinek pod marelo*. Z geslom mladi za mlade dobrodelni koncert povezuje mlade in jim daje možnost, da izrazijo svoje talente. Zbralo se nas je kar nekaj mladih in tudi takšnih, ki so mladi po srcu. Popoldan nam je polepšalo nekaj mladih izvajalcev, ki jim gre zahvala, da so se naša ušesa spočila in naučila dobre glasbe. Nastopali so: Anja, Jazzva, Rozalije, Cirkna band in drugi. Marsikomu izmed njih je bila to nekakšna odskočna deska v svet duhovne ritmične glasbe.

Kot sem dejala, se je utrinek utrnil tudi z dobrodelnim namenom in letos smo z zbranim denarjem pomagali pri odplačilu dolgov SMC Celje. Po uradnem zaključku, ko se je prvotna organizacijska ekipa poslovila in prepustila vodstvo novim zagnanim mla-

Ministrantski pevski zbor iz Cerknice

dostnikom, je sledil družaben večer, kjer je imel vsak priložnost malo poklepetati, se posladkati ali enostavno zaplesati. Ko smo odhajali domov, je v naših srcih odzvanjala aleluja, in že se veselimo naslednjega velikonočnega ponedeljka, ko bo pred nami že četrti Utrinek pod marelo. *Lidija F.*

CERKNICA MINISTRANTI POJEJO

Ni v navadi, da bi se osnovnošolski dečki zbirali skupaj in peli. Jeseni leta 2000 je v župniji Cerknici na pobudo župnika Jožeta Vidica začel delovati ministrantski pevski zbor, ki je edini deški ministrantski zbor v Sloveniji.

V začetku je zbor vodila Daša Joželj Kranjc, po treh letih pa so dečki prešli

pod okrilje Anite Štritof in organistke Andreje Lekše.

Število ministrantov je v začetkih nihalo, zdaj pa zbor že dve leti šteje dvajset članov, starih od šest do štirinajst let, ki redno hodijo na vaje, se trudijo in se odpovejo marsikateri stvari, da se naučijo novih pesmi, ki jih prepevajo za svojo dobro voljo in v čast Bogu.

Po prelomnem božičnem koncertu, decembra 2004, se njihova pot vzpenja. Trud je bil plačan.

Nastopajo pri daritvah svete maše, koncertih in drugih priložnostih, gostovali pa so tudi že po nekaterih župnijah po Sloveniji. Pot jih je zapeljala tudi na Hrvaško, v Prezid, na mednarodni božični koncert, kjer so kot najmlajši udeleženci poželi velik aplavz.

ke

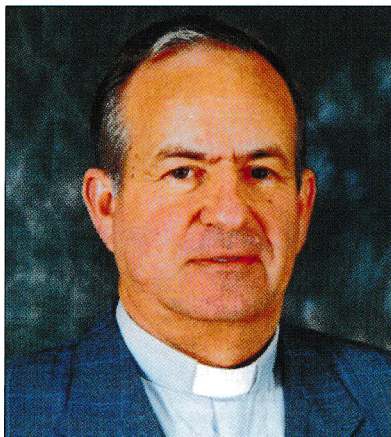
SALEZIJANCI V VSEH SLOVENSkih ŠKOFIJAH

Papež Benedikt XVI. je 7. aprila 2006 v Cerkvi na Slovenskem ustanovil tri nove škofije in obenem imenoval tudi tri nove škofe ordinarije. Na področju dosedanje ljubljanske nadškofije je ustanovil škofijo Novo mesto, na področju dosedanje mariborske pa sta nastali dve, škofija v Celju in škofija v Murski Soboti. Salezijanci, ki upravljamo različne župnije v Sloveniji, smo tudi po novi razdelitvi navzoči v vseh slovenskih škofijah.

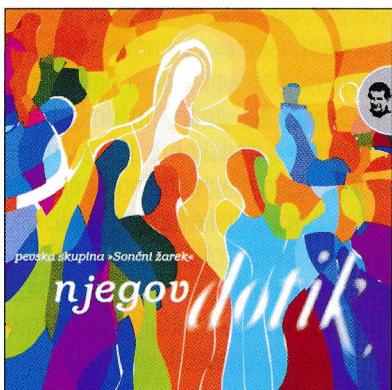
Utrinek pod marelo 2006

TOUBA, MALI UMRL VALENTIN DE PABLO

Na velikonočno jutro, ko je po vseh cerkvah odmevala pesem vstajenja, je nepričakovano v Gospodu zaspal salezijanec Valentin De Pablo (59), svetovalec vrhovnega predstojnika za salezijansko pokrajino Afrika in Madagaskar. Na veliki četrtek se je iz Rima odpravil v Afriko, kjer naj bi v vizitatoriji Zahodna Afrika opravil izredno kanonično vizitacijo. Že takoj pri prihodu v državo Mali se je slabo počutil, tudi zaradi visoke vročine (44°C). Začel je opravljati nalogo, zaradi katere je prišel, a mu moči tega niso dopuščale. Odpovedal se je, da bi vodil slovesno velikonočno vigilijo in oslavljen odšel k počitku, ne vedoč, da se bo tako zanj namesto zemeljske pričela večna liturgija opevanja Kristusove zmage nad smrtjo. Valentin De Pablo, po rodu Španec, je bil misijonar z resnično apostolskim srcem, kar tisti, ki so ga poznali, razbirajo iz njegovih dejanj in iz njegovih besed: Vse za Boga, vse za Afriko.

NA KRATKO OD DRUGOD

DILI, VZHODNI TIMOR Odkar je Vzhodni Timor v letu 2002 postal neodvisen, so novi odnosi s Portugalsko prinesli kar nekaj dobrih sadov. Med drugim je ga. Figuera prek portuaglskega ministrstva za delo in solidarnost s svojo zavzetostjo omogočila ustanovitev sirotišnice v salezijanski župniji Laga v Vzhodnem Timorju, ki za zdaj lahko sprejme 60 sirot in je najboljša ustanova te vrste v državi. 18. 3. 2006

TOGO, GBODJOME V noviciatski hiši so se na skupnem srečanju zbrali inšpektoriatni sveti salezijancev, sester hčera Marije Pomočnice ter salezijanskih sodelavcev s področja zahodne francoske govoreče Afrike. Namen: najti področja dela, kjer je mogoče sodelovanje vseh teh treh skupin salezijanske družine. Udeleženci srečanja so se zaustavili tudi ob napotkih za salezijansko družino, ki jih je podal vikar vrhovnega predstojnika, g. Bregolin. 25. 3. 2006

CAPRIGLIO, ITALIJA Glavni trg kraja Capriglio, rojstnega kraja don Boskove matere Marjete, je bil ob 150-letnici njene smrti poimenovan po njej. Ob tej priložnosti je bila predstavljena tudi nova knjiga *Po poteh matere Marjete*, v stari osnovni šoli pa je bil odprt tudi muzej. Poleg spominov na šolo muzej hrani tudi spomine na mater Marjeto s treh postaj njenega življenja: Capriglio, Becchi in Valdocco v Torinu. 1. 4. 2006

MATOLA, MOZAMBIK Na prvo aprilsko nedeljo je bilo srečanje vseh salezijanskih oratorijev s področja južnega Mozambika. Preko 1600 otrok se je najprej zbralo k nedeljskemu bogoslužju, čemur so sledile delavnice in igre. Na ta način so se prvič srečali vsi oratoriji s tega okrožja; tako so otroci

lahko začutili, da so vsi del velike družine. 2. 4. 2006

VATIKAN Med novimi kardinali je tudi salezijanec mons. Joseph Zen, hongkonški škof. Rodil se je leta 1932 kot šesti od desetih otrok v Yang King-Pang (Šanghaj) na Kitajskem. Salezijanec je od leta 1948. V duhovnika je bil posvečen l. 1961 v Torinu, v škofa pa leta 1996. 24. 3. 2006

HAITI, PORT-AU-PRINCE V začetku aprila je v okviru mladinske pastorale salezijancev in hčera Marije Pomočnice potekalo izobraževanje animatorjev za izvedbo programa *Velika noč mladih*, ki se ga je udeležilo okrog 2500 mladih. Program se je navdihoval v vezilu vrhovnega predstojnika za leto 2006: Jezus živi! Družina, vstani, in bodi to, kar bi morala biti. 3. 4. 2006

JERUZALEM, IZRAEL Velika skupina redovnikov, ki delujejo v svetem mestu Jeruzalemu, se je zbrala v salezijanskem teološkem študijskem središču Ratisbonne v Jeruzalemu k predstavitvi prve papeževe enciklike *Bog je ljubezen*. Strokovnjaki s področja teologije so bogastvo enciklike predstavili iz različnih zornih kotov. Center Ratisbonne je teološko študijsko središče za salezijance z vsega sveta, vanj pa prihajajo na izobraževanje tudi iz drugih redovnih ustanov. 4. 4. 2006

ŽELIMLJE NOVA ZGOŠČENKA

Otroci in mladi so se v zadnjem letu zopet zbrali na dveh pevskih vikendih v Želimljem in pod vodstvom salezijanca Petra Pučnika posneli novo zgoščenko z naslovom *Njegov dotik*. Ti otroci in mladi so v večini tudi udeleženci duhovnih programov v Želim-

ljem. Na prvem pevskem vikendu se je zbralo 128 otrok in mladih, na drugem pa 139. Poleg petja so to bili dnevi resničnega veselja, igre in trenutkov zbranosti ob molitvi. Posneli so 13 novih duhovnih pesmi, ki so vsebinsko in glasbeno pisane na kožo prav tem mladim. Med njimi so tudi štirje mašni deli, primerni za liturgijo z otroki.

BLED V PRENOVI

O Marijinem domu na Bledu lahko večkrat prebirate na straneh Salezijanskega vestnika. Mnogo mladih se iz tedna v teden vrsti v domu hčera Marije Pomočnice, ko se udeležujejo različnih duhovnih, vzgojnih in izobraževalnih programov. V kratkih novicah smo vam do sedaj predstavili marsikaterega od teh.

Kdor pozna hišo, v kateri se vse to dogaja, se je verjetno že tudi vprašal: Le kam jih spravijo? Res je prava umetnost spraviti 40, 50, včasih pa tudi več otrok oz. mladih v male prostore, ki jih nudi Marijin dom. Zato smo sestre že kar nekaj let razmišljale, kako zagotoviti primernejše prostore. Za pridobitev primerne gradbene površine smo morale kupiti sosedovo hišo, ki je bila naprodaj, in v zadnjih marčevskih dneh letošnjega leta so dela stekla. Ko to pišemo, je stari objekt že porušen in tudi zakoličbe za novo stavbo so že postavljene. V načrtu je zgradba z večjo dvorano, kapela s pomožnimi prostori in v prvem nadstropju sobice za udeležence programov. Upamo, da bomo z Božjo pomočjo in s pomočjo dobrotnikov uspele hitro dograditi načrtovane prostore in tako čimprej omogočiti mladim in drugim, ki so jim namenjeni programi Marijinega doma, kvalitetnejše bivanje.

Z deli pa smo začele kot naš ustanovitelj sv. Janez Bosko: za gradnjo velike bazilike Marije Pomočnice je imel osem soldov in veliko zaupanja v pomoč nebeške Kraljice! Tudi

Animatorji pri sestrah hmp v rojstnem kraju Marije Mazzarello

Na Bledu poteka veliko duhovnih programov

Gradbeni stroji so že naredili svoje ...

me verjamemo, da je začeto delo po Božji volji in neomajno zaupamo v pomoč Marije Pomočnice in dobrih ljudi. Kdor bi nam želel priskočiti na pomoč, lahko daruje na TRR 07000

0000835648 s pripisom Gradnja. Bog vam povrni za vašo dobroto, me pa vam obljubljam hvaležen molitveni spomin.

sestre hčere Marije Pomočnice

dr. CARLO NANNI

VERA – JEDRO PREVENTIVNEGA SISTEMA

Don Boskov preventivni sistem »sloni ves na razumu, veri in ljubeznivosti«. V tem smislu je vera jedro don Boskovega vzgojnega načina, tako da če ga ne preučujemo in ga v praksi ne uresničujemo, ne moremo govoriti o preventivnem sistemu. Toda kaj to pomeni zlasti danes v povsod razširjeni verski brezbriznosti, praktičnem ateizmu, verskem pluralizmu, naraščajočem fundamentalizmu in verski nestrpnosti? Kakšno mesto ima vera v mislih mladih in odraslih, ki se pehajo zgolj za udobjem, denarjem, uspehom, ki ne prenesejo nobenih omejitev svojim željam in hrepenenjem, ki jih podžiga propaganda po televiziji in javnih plakatih?

Don Bosko je živel v čisto drugačnem svetu, kot je današnji. Seveda je bil tudi njegov čas čas velikih sprememb: restavracija po francoski revoluciji, liberalizem, začetki industrializacije, nacionalizem, kolonializem, začetki socializma, on sam je bil kmečki fant, ki je šel delat v mesto, v glavno mesto. Ni odnehal, ni se utrudil pri delu za dobro. Ni se vdal spremembam, marveč se je z njimi spoprijel, na vse načine si je prizadeval, da bi premagal zlo in pomagal dobremu k uspehu.

Zato je predvsem pomembno »predelati don Boska«: delati v našem času, kot je delal don Bosko v svojem, v kolikor dopuščajo naše sposobnosti in moči.

Globoko je čutil, da ga je Bog poslal k mladim. Preventivni sistem se je porodil iz »vzgojne ljubezni«: to je iz posebne konkretne uresničitve tiste »ljubezni, ki nas stiska, po Jezusovi misli, ki je umrl za odrešenje vseh« (2 Kor 5,14).

Razumna vera

Vera v preventivnem sistemu je tesno povezana z razumom in ljubeznivostjo. Z razumom: zato mora biti vera, ki išče razloge (danes bi rekli smi-

sel) življenja, vzgoje ter vseh majhnih in velikih reči, ki se dogajajo dan za dnem; biti mora razumna, ne hinavska (taka, ki se drži samo obredov in pritiska ter jemlje pogum). Sveti Dominik Savio je to dobro razumel, zato je dejal: »Pri nas obstaja svetost v tem, da smo zelo veseli.« Don Bosko pa v uvodu k *Preskrbljenemu mladeniču* zagotavlja fantom, da človek, ki se ravna po evangeliju, doživlja veselje. In jim je zaželel: »Bodite srečni«: tisto srečo, ki ve, čuti in razume, da je tudi v trpljenju »košček nebes« (če se postavimo na Božjo raven in upamo v življenje brez konca), »ki poplača vse«.

Salezijanska vera je ljudska vera, ki seže do bistva (»ljubezen do Boga in do bližnjega«), brez mnogih okraskov. Dolgi obredi in dolge molitve, ki so za mlade in za ljudi nerazumljive, ne spadajo k preventivnemu sistemu. Na drugi stani pa je bil don Bosko živo »združenje z Bogom«, živel je vsakdanje življenje, »kakor da bi vedno gledal nevidno«.

Janez Pavel II. je vabil, da bi povezali vero in razum, »*fides et ratio*«, obe krili, ki pomagata, da se dvignemo k Bogu in dojamemo smisel življenja. Toda vera ni le vera bogoslovnih učenjakov, marveč tudi vera tradicije,

vera navadnega ljudstva, ki deli dobrote, ki služi drugim, ki se vključuje v prostovoljstvo. Razum ni samo razum filozofov, marveč tudi vera iz literature, matematike, tehnike, računalnikov. Gledati te oblike razuma, »ratio«, v luči vere in ne v nasprotju z njo je nadvse pomembno za preventivni sistem.

Ljubezniva vera

Vera v preventivnem sistemu je seveda povezana z ljubeznivostjo. Torej razžareva ogenj Božje ljubezni, njegovo očetovstvo/materinstvo (Bog je velik v ljubezni, bogat v usmiljenju in odpuščanju, zvest, ki ne zapušča nikogar, četudi je zapuščen, ki nas spodbuja k dobremu in pravičnosti). Bog z naperjeno puško ni primeren za preventivni sistem.

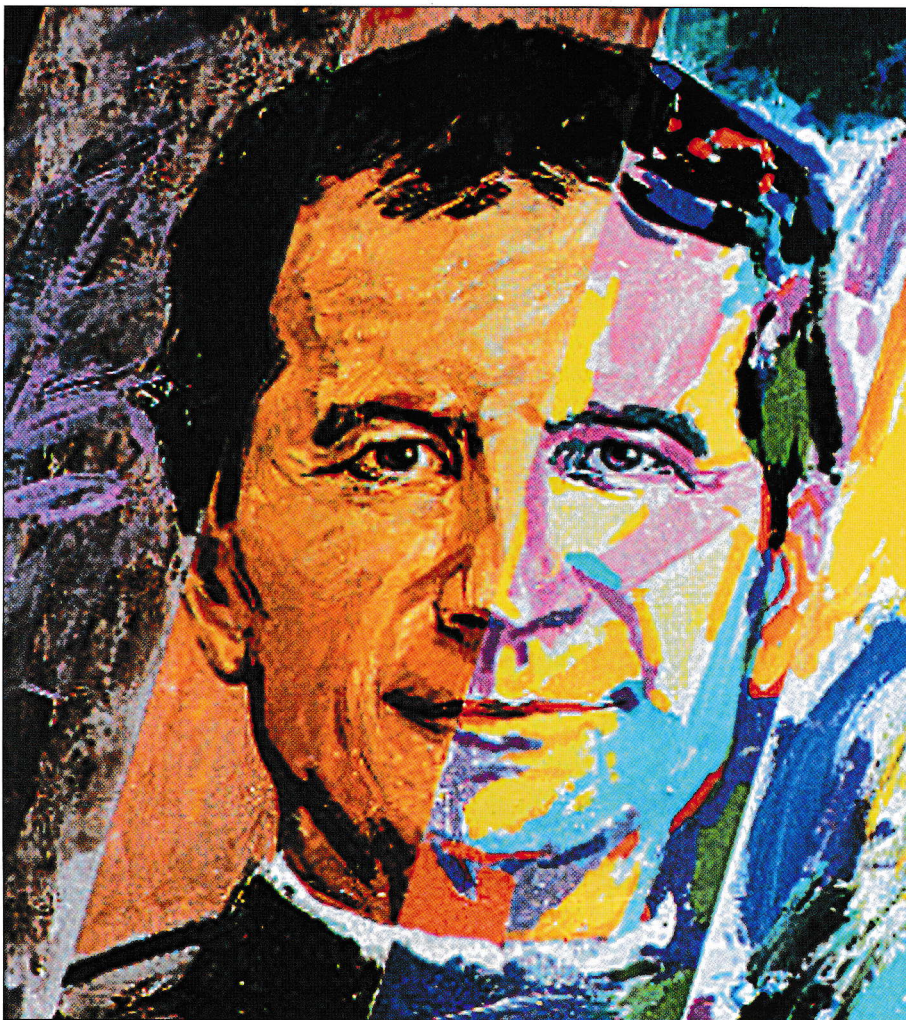
Vera preventivnega sistema je vera »vesele novice«, evangelija, blagrov, vera Jezusa, ki je imenoval svoje učence za prijatelje in ne služabnike, ki poziva vse, naj iščejo Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, ki je z nami in dela z nami vse dni (ne en dan »da«, drugi dan pa »ne«). Preprosteje rečeno, je vera pobožnega humanizma svetega Frančiška Saleškega, ki se je od Boga naučil biti ljubezniv, dober, potrpežljiv, sposoben odpuščati in ki se je od Gospodovega učlovečenja naučil, da je mogoče biti svet (to je živeti po Božji volji in evangeliju) v vseh življenjskih razmerah, v vseh trenutkih življenja (neke vrste nenehne svetosti, vzporedne z »nenehno vzgojo«, o kateri se danes toliko govori).

Globlje vzeto je vera, živeta v Svetem Duhu, ki napolnjuje zemljo in »dopolnjuje vsako posvečenje« in ki pomaga razloče-

vati v času znamenja njegove navzočnosti in Božje volje. On je vir optimizma, on pomaga, da ne zapademo v pesimizem in v težavah ne izgubimo poguma.

Zavoljo tega pri maši v čast sv. Janezu Bosku beremo odlomek iz pisma sv. apostola Pavla, ki pravi: »Vse, kar je vzvišeno, kar je častno, kar je količkaj krepkosti in hvalevredno, vse to

ti se«, praznovati spodbuja motivacijo, daje čut pripadnosti, da občutiti, da so »ljudstvo«, pomaga okušati, z roko otipati skrivnost, nevidno, tisto, česar sredi delovnih dni ne moremo okušati; pomaga, da od maše odhajamo zadovoljni, da ponedeljek začnemo z večjim pogumom in tolažbo. Toda če je maša

Sv. Janez Bosko

imejte v mislih, to delajte in Bog miru bo z vami« (Fil 4,8.9).

Vzgojna vera

Don Bosko je skozi leto in letne čase menjaval verske in civilne praznike, saj je dobro vedel, vsaj po naravnem uvidu, da »obhajati«, »spominja-

pusta, brez sodelovanja, dolgočasna, je to še salezijanska maša? Če kot vzgojitelji ne sodelujemo (ali vsaj ne uživamo tega), kar je »praznično« za mlade (ne samo prazniki, marveč petje, šport, razni dogodki ...), kako bomo z mladimi pri njihovi vzgoji? |

»Potrebno je izoblikovati podobo družine kot skupnosti oseb, kjer v luči evangeljskega sporočila člani vseh starosti med seboj živijo v spoštovanju pravic vseh: žene, otroka, ostarelega.«

J. P. II., 1982

STARE VREDNOTE

Dedek je bil že precej prileten. Hodil je počasi, vid mu je opešal, nekoliko je bil že gluha, s težavo je jedel, vedno znova je umazal prt. Sin in snaha sta se jezila in sta mu pripravila stol posebej, za pečjo. Nekega dne, ko so mu dali juho, starček ni pravočasno prijel skodelice; padla je po tleh in se razletela na koščke. Snaha se je razjezila rekoč, da mu bodo dali jesti iz lesene skodelice, kot živalim. Priletni mož je globoko vzdihnil in sklonil glavo. Naslednjega dne je vnuk Miha sedeč na tleh ob dedku sestavljal majhne koščke lesa ... »Kaj počneš, Miha?« ga je vprašal oče. »Rad bi naredil skodelico. Ko bosta ti in mama stara, vama bom iz nje dajal jesti.« Oče in mama sta se spogledala in solze so jima zalile oči.

Ta zgodba, ki jo najdemo v učbenikih za najmlajše, pove neprijetno resnico: današnja družba daje prednost posameznikom, ki proizvajajo, ob robu pa pušča ostarele in jim ne daje primerne mesta. Kot vedno pa se otroci naučijo samo tisto, kar živijo. Tudi ravnanja z ostarelimi. Nujno je otroke naučiti »kulture starosti«. Kajti »postati star« ni tako preprosto, kot se zdi, ampak pomeni vijugasto in nejasno pot, polno tudi nasprotij, ki jo določajo tesnoba in vedrina, grenkoba in veselje, gotovost in strah, dejavnost in ravnodušnost, umikanje v svoj svet in odprtost do drugih. Mnogokrat se v odnosu do starejših pojavlja

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.
ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBA

neizprosno izključevanje: »nekoristni so in veliko stanejo«. Razen seveda tedaj, ko se jih lahko izkoristi kot brezplačne varuške otrok. Če je že pot staranja težka, je prav tako težko živeti skupaj z ostarelimi, ker so krhki, potrebujejo potrpežljivost in toleranco, kreposti, ki jih skorajda več ne poznamo.

V kulturi superučinkovitosti se zdi, kot da je ostarelost rana, napaka. Mnogi jo doživljajo kot predsobo smrti. Starejši potrebujejo pozornost njim dragih oseb. Odrinjenost iz življenja družine občutijo kot surovo krivico. Ostareli so skrinje izkušenj; vedno, ko umre ostarel človek, umre z njim ena »knjižnica«. Prvi dar, ki ga ostareli dajejo družini, je prav *predajanje*; ne toliko tvarnih dobrin kot vsega tistega, kar življenje napravlja boljše. Življenje jih je obogatilo z izkušnjami, naučili so se biti boljši, nakopili so si zaklad modrosti: spominov, utvar, skrivnosti, navad, želja, upov. Stari starši lahko vnukom predajo celoto zgodb in spominov, imenovanih »družinski roman«, ki so

otrokom nenavadno mikavni. Prav ti lahko vnukom pomenijo stabilnost družinske ljubezni. Stari starši lahko kot priče spregovorijo o časih, ko je mama bila otrok in oče šolar, o časih, ko je na mestu, kjer je danes veletrgovina, bil še ribnik, kjer so se kopali in kjer sta se oče in mati spoznala. Tako otrok dobi občutek, da družina od vedno obstaja in da tako mora biti ter uvidi trajnost ljubezni. Bolj kot vsega drugega se namreč boji razkroja sveta, v katerem je ljubljen; navzočnost starih staršev je tako zagotovilo varnosti in tolažbe.

Od časa njihove mladosti do danes se je spremenila družba, vrednota, celo vera. Mnogi ostareli so z muko prešli ta razvoj. Njihov način, kako se vključiti v to novo okolje, vpliva na njihovo mesto, ki ga želijo imeti pri prenašanju vere na vnuke. Prenekateri pri tem doživljajo nekakšno razočaranje in občutke krivde v odnosu do svojih otrok, ki vere več ne prakticirajo in je tudi ne prenašajo naprej. »Sem jaz kriv?« se vprašujejo. Ob tem se vprašujem, ali ima to pretrganje prenosa vere kaj skupnega s popolnim izključenjem ostarelih iz življenja družine, zaradi česar je izkušnja vere, ki je pomagala soočiti se z življenjem, zlasti tedaj, ko je na vrata potrkal trpljenje, nezatna in celo v popolni pozabi. Morda je to, kot je zapisal nek teolog, »eden najbolj značilnih protikrščanskih vidikov naše družbe in kulture«. ■

KARMELSKA MATI BOŽJA

BESEDILO: s. MARIJA ŽIBERT

V dvanajstem stoletju je v Palestini nastala ustanova Mariji posvečenih puščavnikov. Posebna skupina teh samotarjev se je naselila na pobočjih gore Karmel, ki jo poznamo iz Svetega pisma stare zaveze (1 Kr 17) v zvezi s prerokom Elijem, ki je z višine gore videl, kako se je neznan oblaček dvigoval iz morja in prinesel obilen dež, ki je kakor po čudežu izsušeno pokrajino spremenil v bujno rodovitno zelenico. V tem oblačku so cerkveni očetje videli simbol Device Marije, ki je kot Mesijeva Mati napravila konec pogubni suši greha in dolgotrajni duhovni lakoti, ki jo je povzročila pozaba na Boga.

V začetku 13. stoletja je Albert, latinski patriarh v Jeruzalemu, določil pravila karmelskih puščavnikov in od tedaj je njihovo število hitro naraščalo. Polagoma so morali zaradi pritiska muslimanov zapustiti Palestino in iskati zatočišče v Evropi. Posrečilo se jim je – kljub njihovi izvirnosti in prepojenosti z vzhodnjaškim značajem – vpeljati in uspešno voditi svoje ustanove na Cipru in Siciliji ter v Franciji in Angliji. Leta 1228 je red odobrila tudi papež Honorij III, medtem ko so imele karmeličanske ustanove veliko težav zaradi nasprotovanja mnogih škofov in duhovnikov. Generalni prior reda sv. Simon Stock (u. 1265) je prav Mariji pripisoval zmago nad temi težavami, ki so se mnogokrat zdele popolnoma nepremagljive.

Tako je polagoma nastajal široko razvejani red karmeličanov, med katere danes štejemo: prvi red, ki mu pripadajo bratje bl. Device Marije Karmelske in Bosonogi bratje bl. Device Marije karmelske; drugi red, ki mu pripadajo karmeličanke; redovniški in svetni tretji red. Tem se pridružuje še Bratovščina karmelske Matere Božje, imenovana tudi Bratovščina karmelskega škapulirja, ki se je razširila zlasti v 17. in 18. stoletju.

Karmelski škapulir

O karmelskem redu radi ponavljajo, da je ves marijanski. Dejansko so – še preden je sv. Ludovik Marija Grignon de Montfort (u. 1716) napisal svoje temeljito delo o pravi pobožnosti do Marije Device – v karmelskem redu že učili in gojili popolno posvetitev brezmadežni Materi učlovečene Božje Besede. In prav na to posvetitev naj bi karmeličana spominjal 'škapulir bl. Device Marije karmelske'. Ta škapulir je pri redovnikih in redovnicah del pravega redovnega oblačila, pri laikih pa sta to dva kvadratna kosa

blaga, okrašena s podobo karmelske Matere Božje, povezana med seboj s trakovoma tako, da en kos visi na prsih, drugi na hrbtu, nameščena pod obleko. Vendar pa ostaja škapulir vedno samo znamenje in neka zunanja opora, ki spodbuja tistega, ki ga nosi, da se v težavah in skušnjavah zateka k Marijini priprošnji za pomoč vsemočnega Boga.

Karmelska pobožnost do Marije posebej naglašata gojitev stanovske čistosti. Zato je ta pobožnost skozi stoletja rodila bogate sadove svetosti. Prav iz karmeličanskega občestva je izšla vrsta najbolj znanih svetnikov in svetnic: sv. Simon Stock (14. stol.), sv. Janez od Križa (u. 1591), sv. Terezija Velika (u. 1582), sv. Terezija Deteta Jezusa (u. 1897).

God karmelske Matere Božje

Praznik, ki sicer sega že v 14. stoletje, je odobrila papež Sikst V. leta 1587. Leta 1726 pa je Benedikt XIII. praznik razširil na vso Cerkev rimskega obreda. Papež Pij XII., ki je bil sam že od otroških let član bratovščine karmelskega škapulirja, je v posebnem apostolskem pismu z dne 11. februarja 1950 opozoril na globlji verski pomen tiste nošnje škapulirja, ki je v teku stoletij veliko pripomogla k okrepitvi pravega marijanskega in zato tudi krščanskega življenja v dušah in obenem močno vplivala na uresničevanje apostolske naloge, ki je naložena Cerkvi sredi sveta.

God karmelske Matere Božje, ki ni obvezen, naj kristjane spodbuja k hvaležnosti za Božje dobrote, dosežene po Marijini priprošnji. Spominja naj tudi na resnico, da Marija ne zapusti nikogar, ki jo zvesto časti, se zateka v njeno varstvo in jo posnema v dejavnem življenju (A. Strle).

Povzeto in prirejeno po Leto svetnikov 3, MD, Celje 2000.

Papež Janez Pavel II. je bil globoko prepričan o strateški pomembnosti družine za prihodnost človeštva in Cerkve, zato jo je postavil kot prednostno točko svojega pastoralnega programa za Cerkev ob začetku tretjega tisočletja: »Končno je potrebno čisto posebno pozornost zagotoviti pastoralni družini. Ta je toliko bolj potrebna v takih zgodovinskih trenutkih, kakor je sedanji, ki je zaznamovan s splošno in globoko krizo te temeljne ustanove ... K temu vprašanju je treba pristopiti na način, da krščanske družine prek vedno bolj popolne evangeljske vzgoje ponudijo prepričljiv zgled možnosti, da je zakon mogoče živeti popolnoma v skladu z Božjim načrtom in pristnimi zahtevami človekove osebe: zakoncev in še bolj krhke osebe otrok« (Ob začetku novega tisočletja, št. 47).

O pomenu družine piše tudi vrhovni predstojnik salezijancev Pascual Chavez v pismu, ki ga je kot vezilo za leto 2006 napisal vsej salezijanski družini in nosi naslov: »Obnovimo posebno pozornost za družino, ki je zibelka življenja in ljubezni ter prvi prostor za počlovečenje družbe«. Kot salezijanec še posebej razmišlja o vzgojni in evangelizacijski vlogi družine in med drugim pravi: »Družina predvsem z vzgojo otrok uresničuje svoje poslanstvo oznanjevanja evangelija življenja. Starši z besedo in zgledom sredi vsakdanjih odnosov in izbir, z deli in konkretnimi znamenji uvajajo svoje otroke v pristno svobodo, ki se uresničuje v iskrenem podarjanju samega sebe, in v njih razvijajo spoštovanje drugega, čut za pravičnost, solidarnost in vsako drugo vrednoto, ki naj pomaga razumeti življenje kot poklic in kot poslanstvo ljubezni.

Tako morajo starši kljub težavam pri vzgoji z zaupanjem in pogumom vzgajati otroke za bistvene vrednote človeškega življenja. Otroci pa morajo rasti v pravi svobodi do materialnih dobrin, tako da se navadijo preprostega in strogega življenja, prepričani, da človek več velja po tem, kar je, kot po tistem, kar ima.

Vzgojno delo krščanskih staršev je torej služba veri otrok in pomoč za uresničenje poklica, ki so ga dobili od Boga. K vzgojne-

DRUŽINA

oznanjevalka evangelija življenja

mu poslanstvu staršev spada tudi, da otroke poučijo o smislu trpljenja in smrti in da sami za to pričujejo: to bodo mogli storiti, če bodo znali razviti drže bližine, pomoči malim, bolnim in starejšim v krogu družine.

Vsi se zavedamo, da otroci, odraščajoči in mladi potrebujejo človeško in čustveno vzgojo, ki naj spodbuja njihovo osebnost, njihovo odgovornost in njihov čut za zvestobo in podjetnost. Potrebujejo vzgojo njihove spolnosti, ki mora, da bo trdna in v polnosti človeška, stopati vstrib z odkrivanjem sposobnosti za ljubezen, ki jo je Bog zapisal v človekovo srce. Gre za skladno oblikovanje za odgovorno ljubezen, ki jo vodita hkrati Božja beseda in razum.«

Dragi molivci! Ko molimo za duhovne poklice, molimo najprej za starše in vzgojitelje, da bodo zmogli pomagati mlademu rodu v zorenju za ljubezen tako v zakonskem kot v duhovnem poklicu. Ugodno vzgojno in versko ozračje ustvarja pogoje za dozorevanje duhovnih poklicev.

Ob tej priložnosti vas lepo vabim, da se udeležite letnega molitvenega srečanja za duhovne poklice, ki bo v soboto 27. maja 2006, v Ljubljani na Rakovniku, z začetkom ob 9.00 uri. Pridite in še druge povabite!

IVAN TURK, voditelj SMZ

MAJ

Molimo, da bi ustanovitev novih škofij v Sloveniji spodbudila mlade, da bi bolj preudarno razmišljali o potrebi in pomenu novih duhovnih poklicev.

JUNIJ

Molimo za letošnje diakone, da bi se zavzeto pripravljali na duhovniško posvečenje in da bi ostali stanovitni in zvesti v svoji službi.

JULIJ

Molimo, da bi bila duhovniška posvečenja in slovesnosti novih mašna močna spodbuda mladim, ki jim Gospod ponuja dar duhovniškega ali redovniškega življenja.

MOLITVENI NAMENI

MLADINSKA DUHOV

s. MARIJA IMPERL in mag. MARKO KOŠNIK

Mnogo dogodkov se je zvrstilo v zadnjih dveh mesecih. Povezovala so nas razna srečanja in duhovne vaje. Lahko smo se udeležili duhovnih vaj na Bledu, v Veržeju, na Pohorju, v Želimpljem in še kje, srečanj animatorjev za oratorij na Rakovniku in v Veržeju, Utrinka pod marelo in še drugih prireditev. Vse skupaj nas je povezoval isti duh, duh optimizma in veselja, ki ga prinaša vstali Jezus Kristus. Letos nas vsebinsko povezuje razmišljanje o družini. Vrhovni predstojnik don Pascual Chrvez, v svojem pismu, ko razmišlja o družini, nam mladim polaga na srce, da skrbimo za duhovno življenje. Duhovnost je osnova za trdnost naših odločitev.

Trdna krščanska duhovnost

»Dragi mladi prijatelj, samo če boš postavil v svoje središče trdno krščansko duhovnost, boš sposoben resnične ljubezni. Zato je nujno potrebno, da moliš, osebno in skupaj z drugimi. Neobhodno potrebno je, da pristopaš k zakramentom – evharistiji in spovedi. Ko doživljaš Božje odpuščanje, se učiš odpuščati sebi in drugim. Odpuščanje je temeljna sestavina ljubezni.«

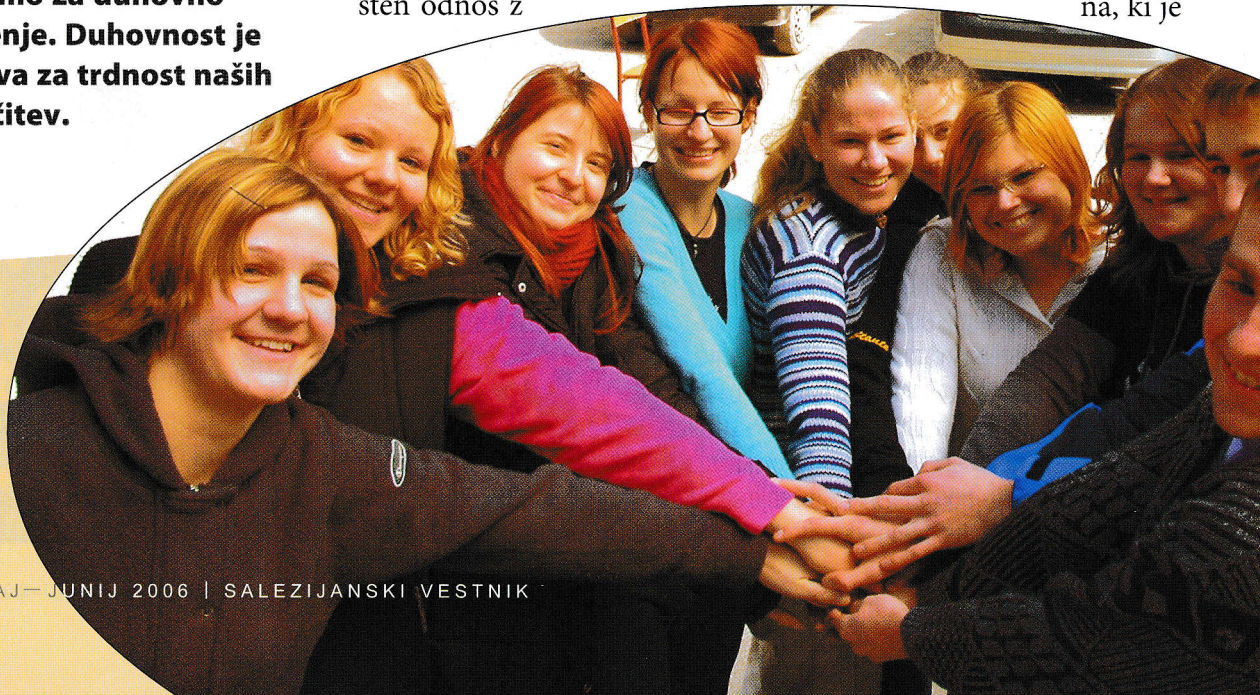
Duhovni spremljevalec

»Velika milost je lahko zate, če najdeš duhovnega spremljevalca, ki ti pomaga razbirati vsakdanje življenje v večji globini in se zavestneje odločiti. Dober duhovni spremljevalec ti bo pomagal k večji notranji svobodi, pomagal ti bo, da boš preko molitve našel globlji smisel svojemu življenju, se učil resnično ljubiti in stopati v pristen odnos z

Bogom. Vse to zahteva dolgotrajno delo nad seboj in vzgojitelji vam pri tem želimo stati ob strani. Želimo vas osebno spremljati in spremljati skupine, ki obstajajo. Želimo vam ponuditi konkretno vzgojno pot spremljanja in poklicnega razločevanja. Imate možnost, da se vključite v različne skupine, ki vam pomagajo ne samo, da se razdajate za druge, ampak da ob tem tudi osebno rastete: spoznavate sebe, razvijate svoje sposobnosti, prepoznate v sebi poklic družinskega očeta ali matere ali pa duhovni poklic.«

Zgled mame Marjete

Vrhovni predstojnik nas spomni na Valdocco. »Ta prvi don Boskov oratorij je tudi še za nas danes šola za življenje. Janez Bosko je dobil veselje do življenja od svoje mame Marjete. Ta preprosta in modra žena, ki je

v vsakodnevnih težavah črpala smisel in moč za življenje iz Božje ljubezni, je vzgojila Janeza za očetovstvo. Biti duhovnik je zanj pomenilo biti oče veliki družini. Kakor so valdoški fantje v don Bosku našli očeta, so v mami Marjeti našli mamo, ki je z vso ljubeznijo skrbela zanje. Prav ona je don Bosku pomagala ustvariti toplo družinsko okolje, v katerem so mladi lahko doživeli, kako rad jih ima Bog. V takem okolju sprejetosti, topline in zahtevnosti so lahko rasli v dobre kristjane in poštene državljane.

Tudi tebi, dragi mladi prijatelj, don Bosko pravi: na svetu ni nič večjega kot spoznati, da si ljubljen Božji otrok in odgovoriti na Božjo ljubezen z odločitvijo za zakon ali za duhovni poklic. Vsak od nas je poklican, da v svojem poklicu združi oboje: srce otroka, ki s preprostostjo prihaja pred svojega Očeta, in srce očeta ali matere, ki pristopa k otrokom, ki nam jih Bog pošilja in zupa. Ko v svojem življenju uresničujemo eno in drugo, hodimo po poti svetosti in doživljamo veliko veselja. ■

Tomaž, povej kaj zanimivega o sebi.

To je težko. Trudim se, da bi bilo moje življenje vedno nekoliko bolj »na robu«, reciva zanimivo. Prizadevnost pri študiju oz. delu na medicinskem "faksu" se je zaenkrat kar dobro obrestovala z različnimi nagradami, priznanji ... Za dva meseca me je popeljala celo v Afriko, na Madagaskar, kjer smo skušali narediti kaj dobrega za tiste ljudi. Na sebi mi je še posebno všeč neutrudljiva zagnanost v sledenju določenim ciljem.

TOMAŽ VOVKO

Ko omenim besedo duhovnost, na kaj konkretno pomisliš?

Sprejetej dejstva, da so naš obstoj, naša dejanja, naša pot neločljivo prepletena z nečim drugačnim, neotipljivim, večjim. Z Ljubeznijo, ki poganja svet. Človek se lahko sicer odloči, da bo vse skupaj bolj ali manj ignoriral, Zase pa vem, da bi bila vsa moja prizadevanja brez nenehnega povezovanja in spodbujanja »od zgoraj« prav bedna. Drugače kot z Njim ne znam.

Kako si duhovnost doživljal v svoji družini?

Vesel in hvaležen sem, da smo »tradicionalno« verni. Še vedno se mi nasmehe, ko pomislim, kako sta me mami in oči vsak večer po molitvi pokrižala za lahko noč, tudi ko smo se kam odpravljali. Fino je videti, da je med staršema najmočnejša povezava prav v veri, ki se zdi nezlomljiva. Seveda pa smo si bili takrat in tudi zdaj različni v tem, v kolikšni meri Bog vpliva na naše življenje.

Moliš? Ti je Bog blizu?

So obdobja, ko gre vse skupaj prav prehitro mimo. Ko se vse skupaj nekoliko ohladi in so molitve nekoliko redkejše in morda bolj »prazne«. Večinoma pa vseeno ni tako. Molim. Tudi zato, da bi

znal videti in sprejemati Njegove načrte zase. Včasih je prav »noro«, ko sem zaradi Njegove bližine povsem pretresen in samo še jokam. Npr., ko se spreham po bolnišničnem hodniku in prosim za ljubezen, da bo vodila moje odnose, delo, prinesla nasmeh.

Si animator. Ti to pomaga pri duhovni rasti?

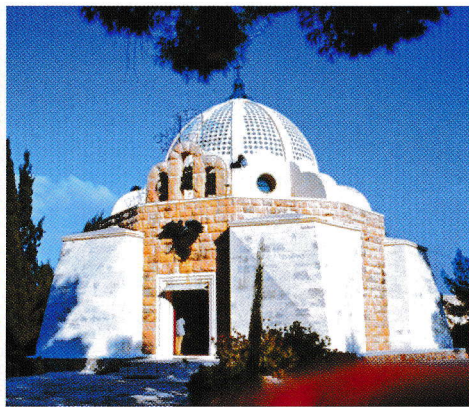
Zanimivo je, kolikokrat je potrebno kakšno zadevo povedati naglas, da potem zares slišiš. Animiranje je prav carsko. Po moje od vseh še največ odnesejo prav animatorji. Toliko zanimivih misli, zabavnih idej in tudi pričevanj vere, ki je lahko zelo živa in globoka. Najbolj impresivno od vsega je, ko kasneje gledaš kakšnega od teh mladih in vidiš, da jih je nepovratno zaznamovalo. Uau!!! »Ne nam, ampak imenu Gospoda daj slavo!«

Nevarnosti in zanke, ki jih doživljaš? So mladi res brez smisla za globino?

Največja zanka od vseh je Verjetno malodušnost nad življenjem. Da se prepustiš toku uživanja in nadomestnih bogov, s katerimi si skušaš zakrpati življenje oz. se zamotiti. Včasih je resnično težko iti mimo tega. Morda tudi zaradi strahu pred svojo majhnostjo, ki jo je lažje ignorirati. Glede mladih pa: ravno pri njih se lahko rodi vera, ki najdlje in najbolj vztrajno gori. In enako, ravno pri mladih se lahko ta »globina« najbolj zasuje.

Ko se težave in vprašanja nakopičijo? Jih rešuješ sam, ti kdo svetuje in pomaga?

Veliko odgovorov kar pride, ko najmanj pričakuješ ... Zelo rad pa se pogovarjam o vsem tem. Tudi s tistimi, ki me morajo »po svoji uradni dolžnosti« še toliko bolj poslušati :) Hvalabogu za salezijance, ki so pomemben del mojega življenja.

Z modrimi v Betlehemu

BESEDILO
IN FOTO: TONE CIGLAR

Še sanjalo se mi ni, da me bo kdaj vodila zvezda kot modre in me privedla v Betlehem; vendar se je prav to zgodilo februarja 2005. Tam sem dobil naročilo, da se moram v življenje vrniti po drugi poti.

O bičajno iščemo velike in pomembne ljudi na prestolih, v blišču blagostanja in razkošja. Bog pa se je v Jezusu Kristusu ponižal na raven ubogih, majhnih in preziranih. Ljudje smo zares čudni: čeprav nas velikaši stiskajo in tlačijo, nas njihov sijaj privlači. Zaradi njihovega položaja jim veliko odpustimo in prezremo; zdi se nam nekako normalno, da se gospoda lahko znese nad ubogimi. Modri, pravijo jim tudi trije

kralji, pridejo molit in počastit otroka, ki je rojen med živino v votlini in položen v jasli.

Božja zvezda

Z rojstvom vsakega človeka se prižge nova zvezda na nebu. Posebej močno je zasvetila tista nad Betlehemom. Zato je na kraju Jezusovega rojstva srebrna zveza z napisom: "*Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est* – Tukaj je iz Device Marije rojen Jezus Kristus."

Tukaj je Bog nastopil usodo človeka. Bog je človeka postavil v raj, človek pa Boga v jasli. Kdo naj doume skrivnost Božje ljubezni, ki išče človeka? Tresem se od razburjenja, padam na kolena in poljubljam kraj Jezusovega sestopa. Škoda, tako se mi zdi, da ni ohranjeno nedotaknjeno v prvotni obliki. Hkrati razumem krščansko zavzetost skozi stoletja, da je pohujšanje jasli in votline obdala z marmorjem, srebrom in zlatom.

Rojen na poti

Popis prebivalstva, izraz rimske samopašnosti zaradi

mogočnosti imperija, pa nevede omogoči, da se izpolnijo prerokbe o Betlehemu. Da se začnejo novi časi: po Kristusu, za vedno. Kakor koli že, Marija in Jožef sta doživela ponižanje, da zanju ni bilo prostora v prenočišču, da so ju potisnili na družbeno obrobje kot tiste, ki nimajo kaj iskati v družbi premožnih. Nazaret – Betlehem: več kot 130 km, verjetno na osliču, v popolni odvisnosti od dobrih ljudi. Za uboge beduine in revne pastirje je bilo to sicer nekaj običajnega, za Marijo in Jožefa pa ne samo naporeno, ampak tudi neprijetno.

Gostoljubnost teh ubogih ljudi je bilo edino, na kar sta lahko računala. Popotnike so sprejemali in jih za silo tudi oskrbovali. In pomislil sem na naše otroke, ki imajo srečo, da pridejo na svet. Otroek pravzaprav lahko pogrša standard – česa vse nismo imeli še ne tako dolgo –, ne more pa pogršati ljubezni, naprej matere in očeta, potem drugih ljudi. To pa je Jezus imel v obilju. Kleče pred jaslimi sem ga prosil, ne toliko za otroke, ampak za

Betlehem, bazilika Jezusovega rojstva

starše, naj položijo svoje otroke v tople jasli velikodušne in požrtovalne ljubezni.

Rajanje pastirjev

Vendar dogodek ne ostane neopazen, nebesa se odprejo, sliši se sporočilo. Preprosti ljudje so zanj dovzetni. Življenje jim je vedno zbuvalo spoštovanje, zato so se ga veselili, otrok jim je bil znamenje Božjega blagoslova.

Zares, otrok je preizkušnja človečnosti. Tako nemočen je, da z njim lahko naredimo, kar hočemo. Betlehemski pastirji so ga obdali s pozornostjo. Veselili so se in prepevali z nebesi. Jezus jim je čudovito povrnil, saj se bo imenoval Dobri pastir. Kakšna božanska oddolžitev betlehemskim pastirjem, ki so ga sprejeli, ko je bil sam kot izgubljen. Prav na teh poljanah je bival tudi očak Jakob, tu je pasel črede David.

Bog, tudi ob naših otrocih danes se lomi naša človečnost. V odnosu do otroka smo ali nismo. Življenje namreč želi živeti, otrok je kot popek življenja.

Mnogim ni dano, da bi se razcveteli, saj že rojeni hočemo samo svoje življenje izživeti. Starši in vsi odrasli, vsaj v duhu večkrat poromajte v Betlehem.

Kraljevski obisk

Svetloba na začetku stvarjenja: Bodi svetloba. Svetloba na začetku odrešenja: Videli smo njegovo zvezdo. Svetloba dokončnega poveljanja: Večna luč. Vesolje zaznava, da Bog prihaja. Vse stvarstvo je čudovita knjiga Božjega razodetja za tistega, ki zna brati. Modri so to bili. Zares modri. Znamenja so si znali prav razlagati in imeli pogum v skladu s spoznanji tudi živeti.

Tako so se kot prvi postavili na čelo nepreglednih množic, ki so začele romanje h Kristusu do konca časov. K njemu, ki je Pot, Resnica in Življenje. Začeli so velikanski (kopernikanski) duhovni preobrat: človek, z njim pa tudi ves svet, se je začel vrteti okrog Kristusa, središča sveta in zgodovine.

Vsak, kdor najde Kristusa, najde pravo pot v življenje. Če so se še malo prej motili in is-

kali Kristusa pri Herodu, potem sedaj vedo, da Kristusova oblast ni človeška, ampak Božja.

Betlehem, zaviti v črnino

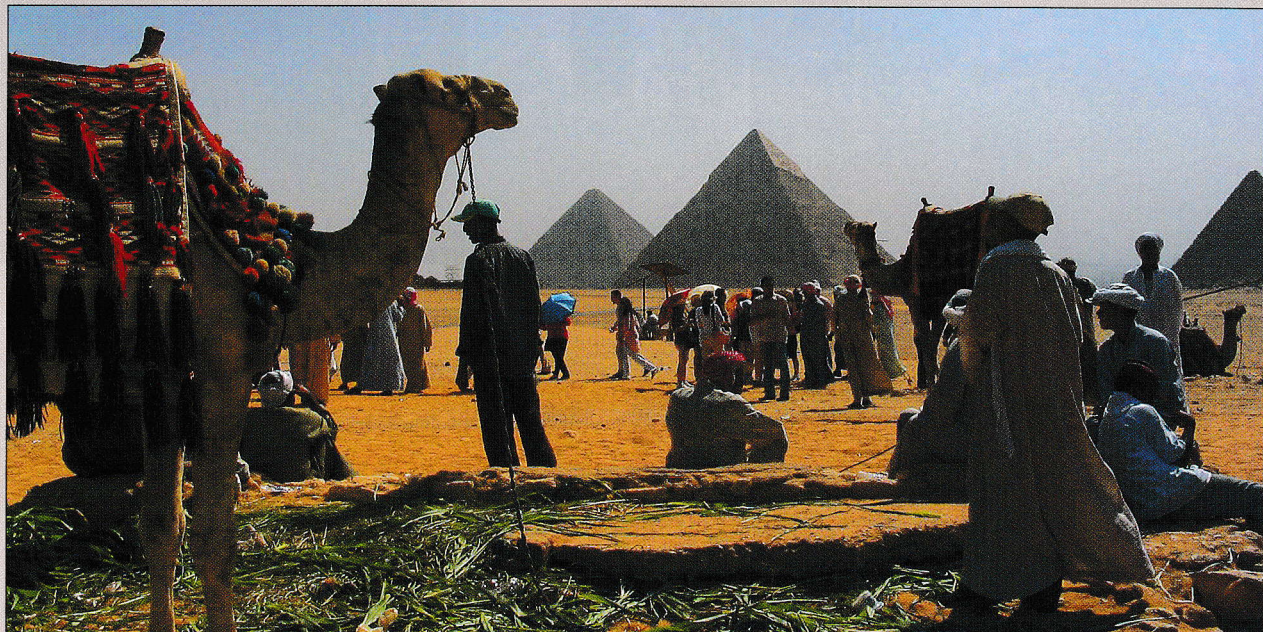
Zgodilo se je, kar se je moralo zgoditi: kjer ni na prestolu Boga, tam so tirani, ki v obrambi svoje častihlepnosti morijo nedolžne, tudi otroke. Ko gre za obrambo oblasti, posebej če je nezakonita, tam se ne izbirajo sredstva.

Kdo bo preštel te žrtve: pred in po Herodu? Ves svet v črnem, kajti ni koščka naše zemlje, ki ne bi bil prepojen s krvjo nedolžnih. Vendar kri Abelova, ki je padel prvi, kakor kri vseh pobitih, kliče v nebo in terja zadoščenje. Bog se nas usmili!

Jezus – begunec

Jezusa doleti še ena usoda: trpljenje pregnancev, saj se ne vrača v Nazaret, ampak beži v Egipt. Tako je že kot otrok prehodil usodo ljudi, ki bodo oropani tudi domovine. S tem se že izrisuje njegova dokončna usoda, ko bo postal žrtev hudobije in bo kot zločinec obsojen na sramotno smrt na križu. ■

EGIPT MED ISLAMOM IN KRŠČANSTVOM

Pogovor s salezijanskim misijonarjem Francem Zajtlom, ki deluje v Egiptu, pretežno muslimanski deželi.

Bojimo se islamskega fundamentalizma in tudi njihove težnje priti in se polastiti Evrope. Kako se to zdi tebi?

Zares je težnja islamskih skrajnežev ta, da bi bil svet čim bolj islamski (islam = podvržen božji volji). V Koranu vidijo in ga tudi imajo za izraz zadnjega božjega razodetja, v katerem najdemo vse, kar je potrebno, posebno zakone, ki naj bi vodili življenje božjega ljudstva, tako v zasebnem kot v javnem in skupnem življenju naroda. Dobri muslimani, to so skrajneži, morajo biti "misijonarji", ki naj bi svet spravili na pravo pot, pod kontrolo teh zako-

nov, te božje volje, izražene v Koranu. Zanje je "svet" preveč posveten, preveč pokvarjen, posebno zahodni, evropski svet, in tudi nekatere arabske države, kot Egipt in Libanon. Zato je njihova dolžnost zrušiti oblast, ki dopušča to "pokvarjeno življenje" ne samo v zasebnem, temveč tudi v javnem življenju.

Kako bi se morali vesti, kakšna stališča zavzeti do njih, da jih ne bi žalili, hkrati pa jim tudi pokazali, kaj smo in zakaj?

Do skrajnežev je treba biti skrajno previden. Z ljudmi in z oblastjo niso v odprtem odnosu, to dejavnost izvršujejo bolj ali celo sploh tajno, ker vedo, da jim ljudstvo ne sledi vedno in jih ne sprejema z lahkoto. Kar oni želijo, je preveč za "navadne" vernike; živeti popolnoma po koranskih zakonih je preveč zahtevno in preveč težko. Zato je težko zvedeti, kje ti skrajneži delujejo. V novih centrih, posebno po Evropi, se ne pokažejo kot takšni, njihove dejav-

nosti so neopazne, od časa do časa jih odkrijejo (policija) kot takšne, ko prekoračijo meje v svojih dejavnostih, s propagando ali drugimi dejavnostmi proti državi, v kateri živijo. Redkokdaj je mogoče priti z njimi v neposreden stik in jih spoznati takšne, kot so, saj se delajo za krotke ovčice, ki lepo živijo in prakticirajo svojo islamsko vero.

Kakšen je odnos med preprostim muslimanskim ljudstvom do krščanstva?

Glede odnosov med preprostim muslimanskim ljudstvom in kristjani je treba upoštevati razliko med življenjem v mestih in življenjem na podeželju. V mestih se ljudje med seboj pomešajo, imajo manj neposrednih stikov in se manj poznajo glede vere, medtem ko pride na podeželju do pogostih trenj, posebno v Gornjem Egiptu. Med muslimani in kopti so velika trenja, med njimi ni mirnega sožitja; tako je že skozi vso zgodovino. Muslimani zlepa ne

sprejmejo soseda kristjana, ker je proti njihovi tradiciji in jim je njegova navzočnost vedno "trn v peti".

Kaj reči splošnega o njihovi moralni, kakor izhaja iz Korana?

Muslimanska morala je zelo visoka in vzorna, vsaj v javnem življenju in v odnosu z drugimi. Njihovi pogovori so brez "slabih" besed, ne kolnejo, ne uporabljajo nemoralnih izrazov in jih ne sprejmejo, ker Bog tako hoče, da se izražamo na "čisti" in vzoren način, da je za vse sprejemljivo, posebno vzornemu muslimanu.

Kako se kaže njihova vernost na zunanaj: prazniki, molitve, zvestoba za poveljem, ki jih predpisuje Koran?

Njihova vernost na zunanaj, to lahko rečem, je vzorna. Vse njihovo življenje je prežeto s svetim. Takoj se opazi, da vse življenje usmerja in narekuje Koran. V izražanju in v pogovorih vedno uporabljajo izraze, ki kažejo na vdanost v božjo voljo: "Če bo Bog hotel, Bog dovolil ...". Tudi na TV se izražajo tako. Povsod so napisali: "Bog daj", "Mohamed je božji prerok" itd. Prazniki so globoko doživeti, ljudje gredo v mošeje že zjutraj ob sončni zarji, da tam molijo. Ko pride čas za uro molitve med dnevom, razprostrejo posebne preproge v trgovinah, v uradih ... in molijo javno, ne glede na ljudi.

Katere so stične točke med islamom in krščanstvom, na katerih vsi gradimo in bi nas lahko povezovale?

Stičnih točk med kristjani in muslimani je zelo malo ali jih je vsaj težko najti. Muslimani se zlepa ne družijo s kristjani, pustijo jih "pri miru", jim ne nagajajo, če so kristjani do njih korektni, toda kaj več ni mogoče doseči.

Nekateri pravijo, da z islamom ni mogoče sožitje, saj so izključujo-

či, hkrati pa ne dovolijo "spreobrnjanja" svojih vernikov npr. v krščanstvo.

So zares izključujoči, saj težko dajo celo delo kristjanom, vedno najprej muslimanom; toda nato se to dogaja tudi v obratni smeri, da kristjani ne zaposlijo muslimanov in živijo v getih. Seveda je "spreobrnjenje" v krščanstvo strogo prepovedano, toda obratno, v islam, je vzorno za vse muslimane, kar pospešijo tudi materialno, če kristjani kaj potrebujejo ter jim tako omogočijo, da se bodo spreobrnil v islam.

Kako izgleda življenje preproste verne družine: odnosi, vzgoja otrok, vernost, tradicija, navade, kako se poročajo ...?

Življenje preproste družine je še vedno tradicionalno. Družina je tesna vez med člani, odnosi so navadno patriarhalni, kjer je prvi oče, njegova beseda ima svojo moč. Kar on reče, se zgodi. Življenje v družini je močno pod kontrolo. Otroci in mladostniki so zelo kontrolirani, kaj delajo, s kom hodijo, zvečer morajo biti kmalu doma. Ob petkih morajo iti z očetom v mošejo, "tako se živi v družini, ker smo vedno tako živeli". Tradicije in navade so zakoni družinskega življenja. Fant in dekle ne smeta hoditi skupaj, dokler nista zaročena; to je vedno dve ali tri leta pred poroko, da se malo spoznata. Toda sprehajata se lahko samo "javno".

Vzgojne težave njihovih otrok – mladostnikov: zasvojenost, delinkventnost, agresivnost ...

Po vsem, kar sem videl in doživel, lahko poudarim, da zaradi velike kontrole življenja v družini in zunaj družine življenje mladostnikov poteka bolj mirno, z manj agresivnosti, v njih je manj delinkventnosti, ker je v družini tako rekoč več preventivnega sistema. V Kairu, kjer živi na kupu 20 milijonov ljudi, od

ttega polovica mladih, se zgodi relativno malo delinkventnih dejanj.

Kaj bi moral vedeti danes "misijonar", ki bi si za področje dela izbral islamsko državo?

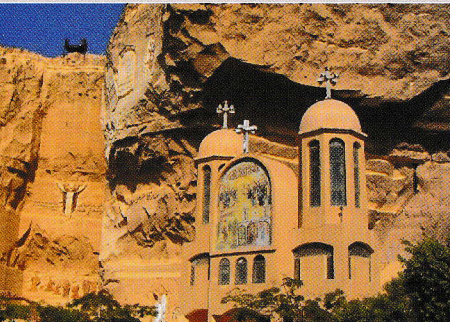
Glede "misijonarja", ki bi želel delati na tem področju, lahko rečem, da tujcu ni mogoče delati izključno med muslimani, če nima drugih dejavnosti, ker že sama oblast ne pusti, da bi tujec živel izključno med muslimani. Za misijonarjenje nima "razloga", saj jim ne more pridigati ali imeti drugih verskih dejavnosti z njimi, ker je to prepovedano. "Misijonar" pri njih lahko počne kaj drugega: dela npr. v šoli, je socialni delavec. Salezijanci smo v Egiptu zaradi šole in to z dejavnostmi izključno v šoli. Samo domačini so lahko tudi na župnijah in v njihovih centrih – vaseh. V Aleksandriji deluje sirski salezijanec, ki vodi arabsko šolo in ima oratorij za muslimane, edini oratorij v salezijanski družbi za muslimane. Pred tremi leti je imel inšpekcijo, ki je prekontrolirala vse pridige in govore, ki jih je imel do takrat muslimanskim otrokom, da ne bi slučajno kaj propagiral krščanstva. Vse je bilo v redu.

Kako praznujejo petek, kako ga preživijo?

Petek je zanje Bogu posvečen dan. Tako v Kairu kot v Aleksandriji je veliko cest zaprtih za promet, ker so na njih javne molitve. Pred mošejo razgrnejo preproge in nato se ceste počasi napolnijo z molivci; poslušajo pridigo, ki po zvočnikih doni iz mošeje. To traja uro do dve. Trgovine so zaprte, samo kristjani imajo odprte, tako se takoj vidi, kdo je kristjan in kdo je musliman, čigava je ta ali ona trgovina.

Kaj po dolgem sožitju z njimi najbolj občuduješ, kaj te najbolj odbija?

Pri muslimanih najbolj občudujem njihovo vdanost v božjo voljo, >

Samostan sv. Simona v Kairu

Moderna knjižnica v Aleksandriji

Salezijanski zavod v Aleksandriji

njihov fatalizem, vse prihaja od Boga, Bog pač tako hoče. Če kdo umrje, če se kaj zgodi, če so revni itd., vse je po božji volji. Toda pri tej držji me odbija prevelik fatalizem, saj je tako rekoč Bog kriv za vse, kar se zgodi. Zato ljudje storijo malo ali nič, da bi izboljšali svoj položaj, zelo malo se zanimajo za to, kako odstraniti negativne stvari iz življenja. Ne mislijo na to, kako bi sodelovali z usodo življenja, temveč se ji vdajo in jim ona kuje življenje brez njihovega sodelovanja. Bog vidi naše življenje, mi pa živimo po tej božji volji – naši usodi.

Si kot kristjan – duhovnik zaradi tega doživel kakšno neprijetnost?

Kot redovnik – duhovnik nisem nikoli imel nobene nevšečnosti z nobenimi, ne z navadnimi ljudmi in ne z oblastmi, celo nasprotno. Ker hodimo v civilni obleki, ne morejo vedeti, kaj smo po poklicu, zato so morda v začetku, dokler nas ne poznajo, malo bolj uradni z nami. Ko pa zvedo, kaj smo, navadno spremenijo način odnosov z nami. Uradniki postanejo manj uradni, navadni ljudje pa izkažejo večjo pozornost, posebno spoštovanje in nas takoj imenujejo "abuna", naš oče, kar pomeni, da smo tudi zanje duhovna oseba. V Egiptu imajo veliko spoštovanje do duhovnikov – redovnikov ali redovnic. Seveda tudi pričakujejo, da smo to, za kar se predstavljamo: vzorni ljudje v vsakem pogledu, v vedenju, v odnosih z ljudmi, z eno besedo vzorni, saj smo "ragul el din – ljudje vere".

Arabski jezik in pisava: povej nekaj o tej značilnosti, saj je vendar jezik izraz duha in miselnosti.

Glede arabskega jezika bi lahko rekel, da je čudovit, zelo zvoneč, za milijone je svet jezik, ker je jezik Korana, ki je božja knjiga. Čudijo se, če rečem, da imam Koran v italijanščini, ker je Koran tako svet, da se mora brati samo v originalnem jeziku. Zato po vsem svetu, tudi tam, kjer ne poznajo arabščine, molijo bodisi javno v mošejah kot zasebno v tem jeziku, čeprav ne vedo, kaj berejo. Jezik je zelo bogat z izrazi. Kdor ga dobro pozna, pri tem uživa, posebno, kadar moli "šehi" ali "imami", se čuti njegova lepota, ker ima dolge in kratke, globoke in normalne zvoke, ki oplešajo izgovorjavo. To je jezik, ki izrazi najgloblje duhovne misli.

In kaj o umetnosti, recimo sakralni? Džamija – z ali tudi brez minareta?

Do sakralnih objektov gojijo izraze pobožnosti, obdani z umetnostjo tako znotraj kot zunaj. Čeprav so celo v mestu stavbe brez ometa in ostanejo tako leta in leta, so mošeje lepo vzdrževane in pogosto obnavljane, če je potrebno. V Egiptu omet hitro izgubi barvo zaradi prahu, ki ga je veliko v zraku in se povsod nalepi. Kairo, kot pravijo, je mesto tisočerih mošej. Z razgledne točke se o tem lahko vsak prepriča, saj je povsod kakšen minaret, ki potrjuje to navzočnost. Posebnost je tudi ta: kjer je kakšna cerkev, ob njej za "ravnotežje" sezidajo tudi mošejo in to v neposredni bližini.

Živiš v eni izmed zibelk starih civilizacij: egiptovske. Kaj te pri tem najbolj nagovarja?

Vsi turisti, ki obišejo Egipt, se čudijo o moči, naprednosti in kulturi starega Egipta, ki je zmogel s tedanjo tehniko to, kar bi s sedanjo težko opravili: piramide, templji, obeliski, s tako popolno izvedbo vsega in to že pred 5 tisoč leti. Vse je občudovanja vredno. Toda, kaj je ostalo od vsega tega? Od rimske okupacije Egipta leta 30 pr. Kr. je vse začelo propadati; iz tega obdobja ni skoraj nič pomembnega, razen kipov in gledališč. Bizantinci so razrušili še tisto, kar je ostalo, ker je to bilo zanje pogansko.

Najhujši udarec so egipčanski kulturi zadali muslimani, ki so leta 641 zavzeli Egipt. Prišli so iz puščave in niso znali ceniti tistega, kar so našli. Npr. piramide so bile obložene z obdelanim granitom, kot je mogoče sedaj videti na drugi piramidi (Kefrenovi). Arabci so te lepo obdelane kamne izkoriščali za gradnjo svojih palač. Tako se je zgodilo tudi drugod po Egiptu z drugimi ostanki razvalin.

So današnji Egipčani v čem dediči antičnega Egipta?

Današnji Egipčani so in se čutijo potomci starih Egipčanov. Pravijo, da so Egipčani, muslimani pa zase pravijo, da so Arabci. To nam nakazuje dejstvo, da niso vsi istega porekla. Poleg tega koptska cerkev še vedno goji koptski jezik (v liturgiji), ki je kombinacija zadnjega egipčanskega pogo-vornega jezika (demotskega) in grškega, ko so bili pod Grki. V Gornjem

Egiptu blizu Luksorja je še neka vas, kjer govorijo starodavni koptski jezik. Kopt pomeni: stanovalec Egipta – doline Nila. Arabci, ki so prišli iz Arabije, so jih tako imenovali; ime je ostalo, potem so se še sami začeli imenovati tako in se tako imenujejo še danes.

In še karkoli, kar bi bilo za nas zanimivo ...

Na koncu naj povem še nekaj o Egipčanih na splošno. Egipčani (muslimani in kristjani) so zelo preprosti ljudje, ljubeznivi in pristrčni. Z njimi ni težko navezati stike, tudi prijateljske odnose. Treba pa jih je spoštovati, ceniti njihovo kulturo in vse, kar imajo. Čeprav so mesta umazana, ni vode, neurejenost na vsakem koraku, ne smeš tega povedati, temveč je treba pohvaliti lepe pozitivne stvari, ker negativne poznajo tudi sami, a se teh ne morejo "znebiti" in so jim kot trn v peti; spremlja in pika jih povsod, ker je negativnih stvari povsod dovolj in so vidne vsem. Sedaj jim je televizija (satelitska) omogočila, da vidijo svet z njegovimi lepotami. Oni so še daleč v "ozadju" in to jih boli.

KEREČEV SKLAD

Od 20. februarja do 22. aprila 2006 ste darovali:

Blatnik M., Boršič L., Brodarič M., Cankar F., Ferkolj L., Gomboši C., Gosar D., Gregorič M., Hrovat A., Janža J., Jeglič M., Jesih T., Kralj J., Mrzel S., Onušič I., Oven M., Pajnič J.M., Pajsar N., Pokorn J., Prijatelj F., Primon A., Pucko I., Rigler A., Sabolič G., Strniša A., Šerbak R., Urbanija L., Vidmar M., Vrhovec M., Zorčec A., Ževart A., Živic S., Žuntar I. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJANSKE MISIJONARJE

Kvaliteta življenja

Čemu vam predstavljam Združenje Marije Pomočnice? Skupin in združenj je danes toliko, da jih ne moremo prešteti. Sociologi pravijo, da je odrasel človek na Zahodu v življenju v poprečju član več kot dvajsetih skupin, društev, združenj ... To je preprosto potreba sodobnega človeka in način življenja danes. Ljudje tako zadovoljujemo številne osebne in socialne potrebe.

Vendar ZMP le ima neko posebnost. Preprosto gre za kvaliteto življenja, s katero obogatimo svoje običajno krščansko zadržanje. Zaradi članstva v ZMP ni treba ničesar opustiti glede poklica ali stanu. Ni si treba nadeti nobene uniforme ali sprejeti kako drugo vidno znamenje. Ostanemo to, kar smo, in tam, kjer smo. Samo poživili naj bi svoje praktično krščanstvo z nekaterimi običajnimi vsebinami, ki jih že živimo.

Sv. Janez Bosko je bil prepričan, da so mnogi verniki duhovno izredno bogati in bi hoteli storiti kaj več kot sicer, čeprav ne želijo v kak duhovni poklic in hočejo ostati v svetu. Tako jim je ponudil ZMP, v katerem naj bi gojili ljubezen do Rešnjega telesa in širili pobožnost do Marije Pomočnice. Po don Boskovem prepričanju in izkušnji sta to dva duhovna stebra, ki dajeta trdnost vesoljni Cerкви, pa tudi vsakemu posameznemu verniku. Člani združenja naj bi torej trdno zasidrati svoje življenje ob Evharistiji in Mariji.

V to smo se že tudi sami prepričali. Ljudje pa smo kljub vsemu slabotni in omahljivi. Da bi v prepričanju vztrajali, velikokrat potrebujemo tudi kakšno "zunanjo" spodbudo in oporo. To nam daje združenje. Obljuba, ki jo storimo, pa postane vez,

ki nas tesneje poveže z Bogom in drugimi brati in sestrami na isti poti.

Z obljubo v ZMP postanemo člani številne salezijanske družine (danes je že 20 združenj – vej, še več kot 30 jih želi postati), ki je na začetku novega tisočletja tako mogočno vključena v novo evangelizacijo. Papež Janez Pavel II. je vabil vse vernike, naj spričo tako nujnih potreb sodobnega sveta ne stojijo ob strani, ampak naj se po svojih močeh in dobri volji vključijo v prizadevanje Cerkve, da bi krščanstvo tudi v časih, ki so pred nami, bilo evangeljski kvas človeštva in zagotovilo novih časov.

Spoštovani bralci Vestnika, upam da prebirate ta nadaljevanja in vas nagovarjajo, da že tudi razmišljate o svojem odnosu, ki ga boste zavzeli. Morda se boste hoteli poglobljevanje seznaniti z združenjem? Oglasite se ali po pošti ali osebno v najbližji ustanovi, kjer delujejo salezijanci.

Pred nami je maj, mesec Marije Pomočnice. Don Bosko je leta 1869 združenje ustanovil kot zahvalo, da se je Marija Pomočnica nastanila v baziliki, ki jo je zgradil, in tam bila zagotovilo svoje čudežne navzočnosti. Stoletno domovanje Marije Pomočnice na Rakovniku bo morda tudi vas privabilo na romarski shod k njej. Mar se Marija tudi med nami ni izkazala kot mogočna obramba, varuhinja in pomoč?! Tako kot je Marija spodbujala don Boska, tako sedaj spodbuja tudi nas: "Če boste vi moji zvesti otroci, bom tudi jaz vaša dobra mati!"

Dobri Bog naj nam ohranja Marijino navzočnost, naj razprošira svoj materinski plašč nad slehernega vernika, ki jo časti in se k njej zateka.

Tone Ciglar

Rakovniški šepet neba

Čudna, čudovita so ta Božja pota! Kot mlad fantič sem zahajal v Želimijske salezijance na duhovne vaje, pa se mi niti sanjalo ni, kdo so salezijanci; sv. Frančiška Saleškega pa sem zamenjeval z našim pisateljem Fr. Saleškim Finžgarjem, ki je župnikoval tudi v Želimijskem. Bil sem že gojenec salezijanske Srednje verske šole v Želimijskem ter se s tem začel pripravljati na salezijanski poklic, pa dotlej še niti nisem bil na Rakovniku. Postal sem salezijanec in šele po nekaj letih odkril, da sta že pred 2. svetovno vojno romala k rakovniški Mariji Pomočnici moja starša – ki sta bila tedaj še v rosnih najstniških letih ... In dotlej je moj salezijanski poklic že skoraj 20 let povezan z Rakovnikom.

Sedel sem pred bivšim župniščem: naključni sprehajalec se je ustavil in se razgovoril o čudovitih mladostnih letih, ki jih je pred vojno preživljal na Rakovniku v oratoriju. Bil je 23. november 2001, stoletnica prihoda salezijancev na Rakovnik. In prav tedaj se je pojavil sorodnik salezijanca iz prve skupine, ki je prišla na Rakovnik pred sto leti, in si je želel ogledati razstavo ob stoletnici. V tistih dneh smo blagoslovili obnovljeni grad, kjer se je naselila prva skupinica sobratov, in v očeh nekaterih sobratov (starih nad 60 let) so se pojavile solze: prvič so prestopili prag tega nam tako dragega gradiča. Obnovili smo stavbo ob cerkvi, zdaj pa se oglašajo nekdanji (med- in povojni) učenci, ki so tukaj obiskovali gimnazijo ali osnovno šolo: radi bi se sprehodili po svoji nekdanji šoli in si ogledali prenovljene prostore ... Brskamo po zgodovini predvojnega Rakovnika in s presenečenjem ugotavljamo: svetniški misijonar Andrej Majcen je deset polnih let deloval kot učitelj v obrtnih rakovniških šolah in se tako zelo konkretno pripravljal na zahtevno misijonsko poslanstvo.

Privlačnost lurške kapele

Zanimivo se je zaustaviti pri rakovniški lurški kapeli: sem prišepajo ostareli in vzamejo v roke rožni venec; po nedeljski maši prihitita šolariki, poklekmeta pred Marijin kip; v pomladnem mraku prideta fant in dekle, pridruži se jima duhovnik – opravijo obred zaroke in prosijo Marijo za varstvo; stara

mama pelje malega štiriletnika na sprehod, ta se ji pred votlino iztrga iz rok, priteče h kipu, na glas zmoli zdravamarijo in sveti angel in že steče nazaj k stari mami; mlada mamica, včasih v spremstvu svojega moža, potiska otroški voziček prav do kapele, se skloni k malemu, mu naredi križ na čelo; salezijanski kandidati in bogoslovci se s svojimi vzgojitelji tukaj zadržijo v molitvi rožnega venca ...

Neodkriti biseri Rakovnika

V cerkvi imamo *podobo Dominika Savia*, tega »malega velikana svetosti«: v tem času (v času kulture smrti) bi se mu veljalo še bolj priporočati – saj je »zavetnik življenja«. Ko romamo okrog Torina, se preseščeni ustavljamo ob oltarjih in slikah sv. Dominika Savia, obdanih s posebnimi zahvalnimi znamenji. Iz nešteti zahval veje neizmerno zaupanje do tega svetnika: za srečen porod; za otroka, ki ga je par končno dočkal po več letih nerodovitnosti; za varstvo otroka v nesreči; za otrokovo zdravje ...

Don Boskov park ob cerkvi. Morda še premalo odkrit: včasih pred podobo svetega vzgojitelja gori sveča ...

Kdor se z vero v srcu zateka na ta rakovniški kraj milosti, potem zagotovo lahko verjame don Boskovemu zagotovu: »Zaupajte v Marijo Pomočnico, pa boste videli, kaj so čudeži!«

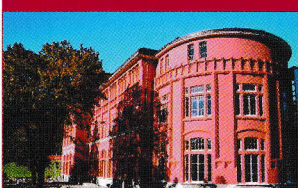
JANEZ POTOČNIK

ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

Pogled na Rakovnik od zgoraj; marec 2006

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 20. februarja do 22. aprila 2006 darovali: Albrecht A., Anželj A., Baloh T., Blatnik M., Burja V., Cankar F., Čelik A., Černe S., Černič T., Černigoj J., Drobnič M., Furlan A., Golob J., Grdadolnik I., Gregorič M., Grmšek A., Gruden C., Hočevar D., Horvat M., Iskra A., Jančar M., Janža J., Japelj B., Javorškovi, Jeglič M., Jereb F., Jurca I., Jurca M., Klinc M., Knapič C., Komatar T., Kores J., Koritnik J., Koselj A., Kovačič M., Kralj A., Kralj J., Kratochvil M., Lajavec J., Lukan M., Luštrek A., Macerl I., Marinič J., Maučec N., Mavčevi, Maver M., Mavrič M., Mazi J., Meglen I., Metelko A., Meža I., Mirt A.J., Mivšek F., Mlinar T., Moškon M., Mošnik A., Možina M., Mrzel S., Nagode A., Nagode M., Nahtigal V., Pečkaj K.M., Pečlin A., Pečnik J., Perčič F.T., Peterjevič, Petelin M., Peterca A., Pinter F., Pirc A., Plavc Z., Podbregar T., Potočnik F., Potočnik M., Povhe B., Praprotnik A.G., Prhavic J., Prošek A., Radi S., Rebec M., Rebolj N., Recelj K., Rihar L., Robnik M., Rupar L., Rus A., Selšek M., Suša, Šerbak R., Šimnovec T., Škrlič A., Solar A., Šparovec F., Tasič J., Trček F., Trinko M., Urbas M., Urleb M., Vidmar M., Vrhnjak M., Vrhovec M., Vukan M., Zaleznik J., Zupančič A., Žižek J., Žuraj A., župnija Rakovnik in drugi neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov: **Salezijanci, Rakovniška 6 1000 Ljubljana**
TRR 24200-9004141717, sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

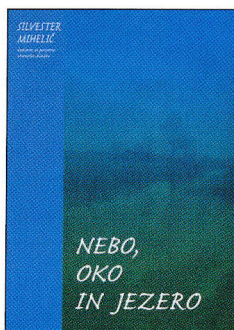
priporoča JOŽE ZADRAVEC

Živeti z dobro knjigo, da bi se tem bolj veselili življenja in vsega, kar na svetu rado biva! Da bi se je v nobeni dobi svojega življenja ne naveličali, ker jo ljudje z veseljem pišejo tudi v zelo poznih letih z utemeljitvijo, da bi njihove izkušnje, spomini, doživetja utegnili bralca obvarovati pred marsikatero grenko izkušnjo. Dobre knjige nosijo v sebi Sijaj resnice (Zorka Bradač), duhovna prostranstva kot Nebo, oko in jezero (Silvester Mihelič), oznanjajo blagovest kot Dobri pastirji (Janko Zerzer).

Nebo, oko in jezero

Silvester Mihelič, KRŠČANSKA KULTURNA ZVEZA, Celovec

V počastitev stoletnice rojstva salezijanskega duhovnika Silvestra Miheliča (1905–1981) sta Jasna Nemeč Novak in Ivo Jelerčič pripravila obsežen zbornik o njegovi življenjski poti (Trst–Rabenstein–Sterntal/Kidričevo–Veržej–Radna–Turin–Zagreb–Ljubljana–Vetrinj–Peggez–Spittal–Kamen–Tinje) ter skladateljskem in glasbenopedagogičnem delu na Koroškem. Ob slikovni in besedilni pripovedi zaživi ne le podoba glasbeno ustvarjalnega in duhovniško vnetega Miheliča, temveč tudi čas grenkih zgodovinskih dogajanj, ki je tako neusmiljeno zaznamoval slovenskega človeka doma in v zamejstvu. V drugem delu zbornika so notni zapisi duhovnih in posvetnih skladb za mešane, moške in ženske zборе ter ljudsko petje.

Razprave in gradivo

INŠTITUT ZA NARODNOSTNA VPRAŠANJA, Ljubljana

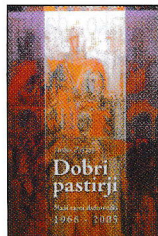
Revija »Razprave in gradivo 47« vsebuje petnajst prispevkov domačih in tujih avtorjev o sodobnih trendih razvoja na področjih manjšinske zaščite, človekovih pravic, etničnih odnosov in identitete. Gre predvsem za vlogo in pomen narodnih manjšin v čezmejnem sodelovanju ter primeru manjšin v Sloveniji in Slovenec v sosednjih državah. Narodne

manjšine so bile sprva predmet meddržavnih spopadov, zatem so postale predmet političnega in strateškega trgovanja, danes, v času etničnega pootenjenja državnih ozemelj, pa postajajo pomemben element meddržavnih in medkrajevnih odnosov.

Dobri pastirji

Janko Zerzer, MOHORJEVA DRUŽBA, Celovec

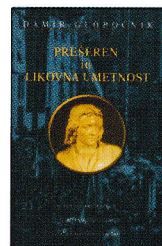
Sodaliteta – združenje slovenskih koroških duhovnikov – je ob svoji stoletnici predstavila svoje duhovnike, ki so umrli med letoma 1968 in 2005. Ti »duhovniški portreti« so nadaljevanje publikacije »Naši rajni duhovniki«, ki je izšla leta 1968. Sedanja vsebuje več kot 90 duhovnikov Sodalitete; z njo hočejo naši rojaki ohraniti spomin nanje ter oživiti hvaležnost za njihovo dušnopastirsko delovanje na dvojezičnem področju krške škofije. Uvodni besedi sta napisala predsednik Sodalitete in rektor doma Katoliške prosvete v Tinjah Jože Kopeinig in krški škof dr. Alois Schwarz. Knjiga naj bo spodbuda vsem mladim ljudem, da v njih »ne ohromi skrb za duhovne poklice, ki je vendar od nekdaj posebna odlika slovenske narodne skupnosti v naši deželi, in da milijo za dobre in številne duhovnike«.

Prešeren in likovna umetnost

Damir Globočnik, MOHORJEVA DRUŽBA, Celovec–Gorica–Celje

O upodobitvah pesnika Prešerna so v preteklih 150 letih pisali kulturni, literarni in umetnostni zgodovinarji, literati, časnika-

ji, pesnikovi sodobniki, sodobniki likovnih ustvarjalcev in drugi znani in neznani pisci. Izhodišče za Globočnikovo obsežno delo (552 strani) je njegova doktorska disertacija »Dr. France Prešeren in njegova podoba v slovenski likovni umetnosti / Pregled pesnikovih portretov, ilustracij njegovih del in karikatur od leta 1850 do konca 20. stoletja, ustvarjalni opusi posameznih pesnikovih upodabljavcev«. Študija (spremlja jo med drugim 1410 opomb) torej temelji na velikanskem gradivu. Od prvega portreta (prijatelja Goldensteina, »malarja« nemškega rodu), ki je nastal leto dni po pesnikovi smrti (»iz pameti malan«, po spominu naslikani »obraz slavniga pesnika«), se je do konca 20. stoletja zvrstilo na stotine portretov kot različnih interpretacij pesnikovega videza. Vsaka doba je iskala po svoji meri krojeno, idealno pesnikovo upodobitev.

Drugačno sonce

Oliver Clement, MOHORJEVA DRUŽBA, Celje, prev. Marija M. Travnik

Iz občutja tesnobe in smrti, skušnjave samomora se mlad pogan s francoskega juga reši v močno in polno vernost. Čeprav živi v zahodni Evropi, sprejme pravoslavno vero. Knjiga je pripoved njegovega »duhovnega popotovanja« oziroma kalvarijskega odreševanja iz krika tesnobe na obale miru; vrste se refleksije o umetnosti, vojni, spolnosti, smrti in ljubezni, vlogi kristjanov v Evropi, pravoslavja, teologije, ekumenizma in osebnih spominov na največje predstavnike ruske emigracije v Franciji. V zadnjem poglavju je zanimiv oris »duhovnih temeljev prihodnosti«. Kdor hoče po bližnjici spoznati duhovno podobo sedanjega papeža Benedikta XVI., je celjska Mohorjeva oskrbela prevod Ratzingerjevega Križevega pota (z dodanimi slikami iz župnijske cerkve na Vačah, delo baročnega slikarja Valentina Metzingerja).

Marco Polo

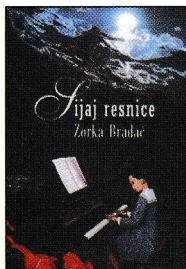
Muriel Romana, MLADINSKA KNJIGA, prev.
Vesna Velkoverh Bukilica

V treh obsežnih knjigah (Beneška karavana, Onstran Velikega zidu, Tiger sedmerih morij) je francoska pisateljica Muriel Romana na podlagi zgodovinskih dejstev orisala razgibano življenje Marca Pola (1254–1324), beneškega raziskovalca skrivnostnega in barvitnega sveta tedanjega Daljnega vzhoda. Sedemnajstletni Marco odpluje na Jutrovo, zai- de na dvor mongolskega kana Kublaja, postane njegov vojni poslanik in guverner, na popotovanjih spoznava duhovne skrivnosti ter tehnične dosežke nove dežele (tisk, papirnate bankovce, zdravilstvo), odkriva umetnost ljubezni, doseže vrhunec ugleda in naklonjenost vseh. Nenadoma pa se sreča obrne proti njemu, ko odkrijejo, da je njegov sin vpleten v prevarniško zaroto. Dolga in usodna vrnitev v rodne Benetke se konča v ječi, kjer je njegov sojetnik tako očaran nad njegovimi pripovedmi, da jih je sklenil zapisati.

Sijaj resnice

Zorka Bradač, MONDENA, Grosuplje

Veličastna mavrica obrazov znamenitih Slovenk in Slovencev, ki so svoje ustvarjalne moči vztrajno in nesebično polagali v temelje duhovne dediščine, iz katere živi in se še vedno oplaja naša kultura, znanost, politika, glasba, gledališče, opera ... zaživi na straneh knjige Sijaj resnice. Bradačeva, nekoč sijajna glasbena pedagoginja, v središču kulturnega dogajanja nekdanje Ljubljane, v tesnem objemu devetega križa obuja spomine na osebna, intimna čustvovanja, vesela ali žalostna, tenkočutna, globoka in prijateljska (kot najvišjo obliko ljubezni), na dogodke, dogodivščine, srečanja, ki so polnili njen vsakdanjik.

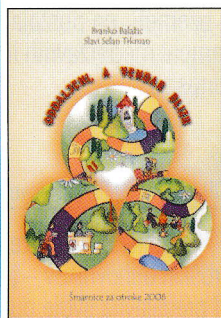
ZALOŽBA SALVE

Oddaljeni, a vendar blizu

Branko Balažič, Šmarnice za otroke, 2006

Da bi bil maj lepši, najlepši za otroke ... Da bi bile šmarnice boljše, najboljše za vse, ki se znajo nasmehniti, osrečiti sebe in druge ... Šmarnice 2006, od prvega do zadnjega maja, imajo izhodišče v vsakdanjem okolju – kot sončni prameni, vsak zase lep, drug od drugega različni – v družini, šoli, veroučilnici, na ulici, na igrišču, cerkvi, kape- li. Vsako okolje je zaznamovano po svojih značilnostih: vera, nevera, svetovni mir, pop- glasba, mladostna svoje- glavost, osam- ljenost, sovraštvo, televizija, materializem, alkohol, droga, aids, slepi, otroci brez ljubezni. To so tiste nevarne čeri, ki že otroka oddaljujejo in odtujujejo od njegove osebne naravnosti k Bogu. Slavi Selan Trkman in Branko Balažič sta se namenila, da s šmarničnimi nagovori prestrežeta otrokom taka od- tujevanja in oddaljevanja veri in Cer- kvi. Prva nagovarja otroke nižjih, dru- gi pa otroke višjih razredov devetlet- ke. Zgodbe so napisane tako, da jih voditelj lahko prosto pripoveduje ali skupina otrok celo uprizori. Otroke bo privabila igralna karta »Človek ne jezi se«; do konca meseca bodo zbrali tri- deset igralnih kart, na katerih so na- risane posamezne scene in naloge. V šmarnično dogajanje bodo vklju- čeni tudi drugi družinski člani, ki bodo sodelovali pri igri. Tako sta gospa Sla- vi in gospod Branko prepričana, da

bodo otroci še bolj vzljubili cilje, ki jih vsebujejo letošnje šmarnice.

Ministrantski žepni leksikon

Marko Suhoveršnik (zbral in uredil), Simona Gomboc (prevod)

Priročna ilustrirana knjižica z mnogimi gesli, ki posegajo v bogoslužno življenje kristjana, bo marsikoga rešila iz zadrege. Leksikon po abecednem redu (od A do Ž) strnjeno, zanesljivo in preverjeno poučuje mladega in odraslega bralca o posameznih bogoslužnih predmetih (mašna knjiga, ciborij, kadalnica, čol- niček, velum, relikviarj, patena), poj- mih, praznikih, svetnikih, vzklikih, stavbah, oblačilih, prošnjah ... Prim.: »Bazilika«: (iz lat. basilica), 1. pri sta- rih Rimljanih prostorna dvorana, s ste- bri razdeljena na več ladij, po kateri se je zgledoval gradbeni slog staro- krščanskih cerkva. Tu so potekale sod- ne razprave in druga zborovanja, pa tudi trgovski posli; 2. danes je to častni naslov, ki ga imajo nekatere zgodo- vinsko ali sicer pomembne cerkve. »Sveto Rešnje Telo in Rešnja kri«: ta zapovedan praznik obhajamo drugi če- trtek po binkoštih. Ker je evharistična skrivnost, to je spo- min Gospodove smrti in vstajenja, središče vsega krš- čanskega življenja, se zato časti s po- sebnim praznikom, ko izkažemo primer- no veselje in hva- ležnost, da je Bog stalno med nami. To izrazimo tudi s procesijo s štirimi oltarji, kjer poslušamo odlomke iz evangelijev in prosimo za blagoslov naših polj in dela, na koncu pa prej- memo evharistični blagoslov.

PRIPRAVA ZA TISK | ZALOŽBA | VIDEO | TRGOVINA

Rakovniška 6 | Ljubljana
01 427 73 10
info@salve.si
www.salve.si

trgovina je odprta
vsak delovni dan 8.00-18.00
ob sobotah 8.00 - 13.00
ter ob romarskih shodih

NAŠI RAJNI †

Naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Furlan Avguštin, Dolina pri Trstu
 Hozjan Jože, Odranci,
 oče duhovnika in sestre HMP
 Jeneš Alojz, Lipovci
 Justin Marjana, Gorenja vas
 Klinc Francka, Videm Dobropolje
 Kociper Marija, Ptuj
 Križaj Pepca, Logatec
 Lačen Ema, Ljutomer,
 Lamovšek Alojzij, Ljubljana, duhovnik
 Lašič Lizika, Ljutomer
 Mernik Anica, Maribor
 Ostanek Marija, Mirna Peč
 Peterca Jožefa, Gorišnica
 Polajnar Kristina, Ljubljana
 Poljanec Mihaela, Križe
 Praprotnik Cilka, Tržič
 Rajh Otilija, Vitomarci
 Stržinar Vanda, Vrhnika
 Šega Anica, Ribnica
 Škrjanc Angela, Grosuplje
 Štefanič Antonija, Ljubljana
 Vizjak Veronika, Šmarje pri Jelšah
 Vozelj Valentin, Prežganje,
 oče sestre HMP
 Zavratnik Frančiška, Ljutomer
 Žabot Ivan, Razkrižje,
 oče salezijanskega duhovnika
 Žnideršič Erika, Spodnji Duplek

Sledila so tri leta, ki jih je preživel v rojstnem kraju sv. Janeza Boska, danes imenovanim Colle Don Bosco. Tam se je izučil za knjigoveza in tiskarja. S to usposobljenostjo je nato odšel v Španijo, najprej v Salamanca, nato v Barcelono.

Večne (dokončne) redovne zaobljube v salezijanski družbi je izpovedal 15. februarja 1953 v Salamanci.

Veščina knjigoveštva in njegovo služenje kot oskrbnik v raznih salezijanskih zavodih pomenijo le del sposobnosti, ki jih je g. Danijel razvil v poznejših letih. Leta 1962 je postal član salezijanske inšpektorije (provinca) v Rimu, tedaj imenovane centralne. Predstojniki so mu zaupali nalogo vodnika po Kalistovih katakombah, nalogo, ki jo je neprekinjeno opravljal preko 40 let. Vodil je slovensko, italijansko, špansko, francosko in hrvaško govoreče romarje.

Mnogo sobratov bi lahko spregovorilo o pričevanju, ki ga je g. Danijel izkazoval v tem služenju prek delavnosti, ki se ni ozirala na delovni čas, prek ljubezni do vzgoje in prek usposobljenosti, ki je prej kot na znanju jezikov temeljila na čistosti srca, molitvi in dobroti ljubezni do gostov in romarjev.

O rajnem Danijelu lahko rečemo, da je bil svet mož: eden takšnih, za katere želimo, da so vedno ob nas. So kot angeli varuhi, ki nas spominjajo na to, kaj pomeni popolnoma se dati na voljo Bogu in le od njega pričakovati plačilo. Rajni Danijel je bil eden tistih sobratov, ki nam je vedno znova dajal vedeti, da je Gospodu potrebno služiti v »duhu in resnici«, brez hrupa in izstopanja v ospredju, velikokrat v tihi in skriti zvestobi, ne da bi se pojavljali na prvih straneh ali si nenehno želeli uradnih in javnih priznanj.

Rajni Danijel je bil salezijanec laik, ki nam pomaga razumeti vrednost posvečenega življenja, ki prek življenja v skupnosti, prek vzgojnega poslanstva, izpovedi in uresničevanja evangeljskih svetov najde svojo polnost in svojo uresničitev. *GLP*

JOŽE HOZJAN

oče sestre HMP in oče duhovnika

3. aprila 2006 so na pokopališču v Odrancih k večnemu počitku pospremili Jožeta Hozjana. Rodil se je 13. 3. 1917. Otroštvo je preživel v družbi štirih bratov, od katerih je eden umrl že v mladosti. Kot

mlad fant je bil poklican v madžarsko vojsko, doživel pa je tudi grozote vojnega ujetništva na Madžarskem. Življenje ga je trdo preizkušalo. To je spoznal ob smrti prve žene, s katero je imel hčerki Maričko in Ano. Tudi v drugem zakonu mu ni bilo dano dolgo skupno življenje. Po rojstvu sina Jožeta in hčerke Cilke mu je tudi druga žena kmalu umrla. Oba otroka iz drugega zakona sta posvetila svoje življenje v duhovnem in redovnem poklicu, kar mu je bilo v ponos, srečo in veselje. Sin Jože je župnik v Pečarovcih, hčerka Cilka pa je redovnica v družbi sester hčera Marije Pomočnice. Leta 1960 se je tretjič poročil. V zakonu sta podarila življenje dvema hčerka. Z vso preprostostjo in delavnostjo je s svojimi delavnimi rokami pustil mnogo potu pri delu na polju v tujini in doma. Da bi svoji družini omogočil boljše življenje, je odšel za boljšim zaslužkom v Avstrijo, kjer je pet let sezonsko delal pri izkopih vodnjakov. Po vrnitvi pa je pomagal ženi in otrokom pri delu na polju, občasno pa je delal tudi kot tesar. Bil je dober gospodar, odločen in zelo gostoljuben. Vrata njegove hiše so bila vedno odprta. Vsi otroci so se radi vračali domov k očetovemu ognjišču. Svojo dobroto, plemenitost in ljubezen do bližnjega je dokazoval tako, da je pomagal vsakomur pri delu po svojih močeh. Bil je tudi član upokojenskega društva. Z ženo sta se rada udeleževala srečanj s svojimi vrstniki. Zadnji dve leti pa je zaradi starosti bolj posedal doma. Starost in bolezen je prenašal mirno. Ob strani mu je zvesto stala žena Katarina s pomočjo hčerke Jožice in njene družine. Nestrpno je pričakoval obiske svojih otrok, vesel pa je bil tudi obiskov sosedov, prijateljev in znancev. Tudi v starosti ga nista zapustila vedrina in nasmeh.

povzeto po zapisu Duše Kavač

VALENTIN VOZELJ

oče sestre HMP

»O Bog, moj Bog, željno te iščem!«

Ta stavek Svetega pisma se je uresničil na pepelnično sredo, sredi popoldneva, ko se je izročil svoji Nebeški Materi z molitvijo Zdrava Marija v Kliničnem centru ter za večno zaspal in se preselil k svojemu Bogu, ki mu je tako vdano služil v zakonsko-družinskem življenju, naš dragi ata Valentin Vozelj.

Rodil se je 4. 2. 1926 kot enajsti od 14 otrok staršema Jožefu in Mariji Vozelj v

4. marca 2006 je v Rimu umrl salezijanec Danijel Lestan, ki je bil dolga let vodnik po Kalistovih katakombah za slovenske in druge romarje. Rodil se je v kraju Orehovlje, župnija Miren, 27. januarja 1925. Oče Alojz je bil delavec pri visokih pečeh (plavžih), mati Jožefa, roj. Ferletič, je bila gospodinja. To je bila številna družina. Drugorojeni Danijel je imel štiri brate in dve sestre. Toda ko je začel noviciat v salezijanski družbi, je imel le še brata in sestro.

Pripravo na noviciat je opravil v Italiji, v kraju Penango, noviciat pa v Villa Moglia, ki ga je sklenil z izpovedjo redovnih zaobljub v salezijanski družbi, 16. avgusta leta 1943.

vasi Dragovsko, župnija Štanga pri Litiji. Že v otroštvu je moral pogosto prijeti za trdo delo na hribovski kmetiji. Kot fant se je zaposlil v rudniku Zagorje ter del svojih najboljših moči pustil prav tam. Ko je spoznal svoje dekle, poznejšo sopotnico svojega življenja, je to leta 1954 potrdil tudi z zakonsko zvezo v župnijski cerkvi svete Marjete na Prežganju, kjer je bila tudi njegova nova župnija. Tu se je rad vključeval na vseh področjih, kot pevec, ključar, član župnijskega pastoralnega sveta (blagajnik), predvsem pa kot skrben in zavzet gospodar za Božjo hišo. Za družino je bil skrbni in dober krščanski oče, ki je rad vzgajal svojih pet otrok v dobre kristjane in poštene državljanke, da bi ponesli Božje oznanilo povsod, kjer jih bo pač vodila pot. Pred-

vsem pa je bil oznanjevalec Božje besede v konkretnem vsakdanjem življenju, kakor je poudaril v homiliji domači župnik p. Jože: Pil je Božjo besedo. Iz nje je črpal moč za premagovanje, za vztrajnost v dobrem in molitvi. To lahko priča tudi to, da so vsi otroci dobro in zavzeto vključeni v svojih župnijah, kamor jih je Bog poklical. Z molitvijo je izprosil dar vere vsem otrokom ter dar redovnega poklica hčerki Angelci v družbi hčera Marije Pomočnice.

Na Božjo njivo ga je pospremila sedem duhovnikov s svojimi redovnimi sobraty, bogoslovci, redovne sestre, sorodniki, številni znanci in skoraj cela župnija.

Naj ga Gospod sprejme k sebi na večno gostijo, nam pa nakloni zvestih pričevalcev krščanskega življenja. V.A.

PISMA

PRILAGAM SKROMEN DAR za obnovo vaših poslopij. Gotovo je še veliko dolga, saj ste ogromno naredili. Dobila sem miloščino za umorjena brata, pa naj dobi še Marija malenkost od njiyu. Ana

PRILAGAM SVOJ DAR za obnovo pastoralno stavbo, kjer tudi moj vnuček vsrkava prve skrivnosti vere. Letos je prvoobhajenec. Da bi sv. Janez Bosko in Marija Pomočnica vodila njega in vse druge po pravi poti. Bog vam plačaj za tako veliko delo. Marija

TA DAR vam pošiljam za Mašno zvezo. Prosim ljubelega Boga za Božje usmiljenje in odpuščanje naših grehov. Presveto Srce Jezusovo in Marijino, da naj kraljuje v moji družini. Sveto Družino prosim, naj se usmili moje družine, ker ne hodijo k maši in ne molijo; ker živijo v sovraštvu zaradi dediščine. Naj vse obsije Božja milost, vera,

upanje in ljubezen. Prosim vas, da se me spominjate pri sv. maši. Ana

NAJ VAM POVEM, da na pobudo duhovnika Ivana Zupana že približno 30 let molim za duhovniške poklice in od takrat prejemam tudi Salezijanski vestnik, po katerem sem prejela veliko duhovne hrane, za kar se Bogu, Mariji Pomočnici in vsem, ki ste vložili žrtve in molitve za poživitev naše vere, iz vsega srca zahvaljujem.

Želela bi, da bi mladi dajali lep zgled vere: z lepo obleko, s katero dajemo čast Bogu, z globokim poklekom do tal, s križem na čelu, ustih in prsih... Prosim vas, učite mladino misliti na to, koliko je Jezus za vsakega pretrpel in zato tudi pričakuje, da premišljujemo Božje in cerkvene zapovedi in z Božjo milostjo po njih tudi živimo. Za vse se vam še enkrat zahvaljujem in še enkrat kličem na vas bogat Božji blagoslov in posebno Marijino varstvo. Marija

malo za smeh

Nekdo vrže beraču v kapo nekaj drobiža s pripombo:

"To je za kruh in ne za alkoholi!"

"Ali jaz vas nadlegujem z nasveti, kako zapravljajte denar?"

Polna sočutja vpraša gospa Kovačeva klošarja pred hišo:

"Vam ni še nihče ponudil dela?"

"Ja, enkrat že. Drugače pa so bili ljudje vedno dobri do mene."

Črna ovca ...

"Moja žena vozi kot strela!"

"Tako hitro?"

"Ne, ampak vedno kam trešči."

Možakar prikoraka v izpostavo davčne uprave in zahteva davčnega inšpektorja. Po daljšem čakanju se ta prikaže.

"Gospod davčni inšpektor, prosim, da mi poveste, kdaj grem lahko na dopust."

"Kako? Saj niste pri nas zaposleni!"

"Res je, a v glavnem delam za vas."

Žena ima presenečenje za moža:

"Dragi, jutri grem za nekaj dni k svoji mami! Ali kaj potrebuješ?"

"Ne hvala, to bo zadostovalo!"

Policist ustavi voznika zaradi prehitre vožnje in ga vpraša:

"Ali veste, kaj ste storili narobe?"

"Vem! Prepozno sem vas zagledal."

"Naš učitelj nič ne zna! Kar naprej nas sprašuje," potoži Janezek očetu.

Geslo tokratne križanke pošljite do 14. junija 2006

na uredništvo Salezijanskega vestnika.

Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

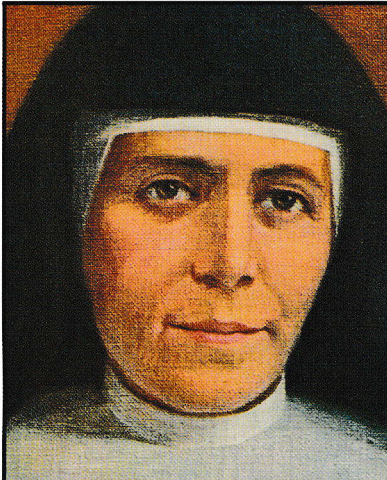
1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo - bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci;

2. nagrada: knjiga V. Schauber, Svetniki / varuhi, zavetniki, vzori (založba Salve);

3.-5. nagrada: knjiga T. Bosco, Za vas živim (založba Salve).

Rešitev prejšnje križanke

	SEST VILA	VAŠA STANO SLEHNA SREČILO	REKLA LETO KORONA	PREJANA BAGANA	DRUG PREKOP	ŠKOFIJA SLOVENIJA	MANJAKO HOLANDE	SEJAN NEKOVNA BODVA	NEKOVNA BODVA		
	NEKOVNA BODVA	G	N	E	T	E	N	J	E		
	LETILO	A	E	R	O	D	R	O	M		
	MEŠTO VILA BOVANSKI POTI	B	H	A	T	P	A	R	A		
	L	A	V	R	A	V	A	N			
SAJLA VILA BODVA	REKON STRAN KORONA	V	E	R	A	L	O	S			
USLUBO BODVA	P	R	I	S	J	L	A	S	T	A	N
SOVIL BODVA	E	A	K	T	E	R	M	O	V	K	A
REKON STRAN KORONA	A	D	U	A	Z	A	N	J	E	C	
REKON STRAN KORONA	R	I	N	G	N	K	E	N	E	S	
REKON STRAN KORONA	S	A	J	A	V	O	S	T	O	N	O
REKON STRAN KORONA	O	N	A	T	A	S	N	E	S	T	L
REKON STRAN KORONA	N	T	A	S	T	T	A	T	S	A	L

				SESTAVILA M. N.	NATOVO OPORIŠČE V ITALIJI	MADŽ SKLADATELJ IN PIANIST FRANZ	SALEZI- JANSKI VESTNIK	ERŽEN CIRIL	JAPONSKA NAMIZNA IGRA	KDOR JE INTERNIRAN	AMERIŠKI IGRALEC SYLVESTER	NERODEN, ZABIT ČLOVEK	
				KEMIJSKI ELEMENT ALUMINIJ			AGAMEMN. MORILEC						
				SOČLOVEK									
				VIKONT (ITALIJ- ANSKO)									
				MEDN. ORG. ZA STANDARD.				ORGAN. SPOJINA IZ ALDEHIDOV IN ALKOHOLOV	TOVAR. AVT. SARAJEVO				
VRSTA SOLATE					BEOG. NOG. MOŠTVO								
SALEZI- JANSKI VESTNIK	ČETRTE RIMSKI KRALJ	MESTO V MONAKU	▽										
	MARA- TONSKI TEK												
ITALIJANSKI POLITIK GIULIANO					KRAJ PRI MEDVODAH						AVTO- MOBILSKA OZNAKA KRŠKEGA		
					ANDREJ LIKAR								
ANTIČNO IME ZA REKO NERETVO					NIZEK ŽEN. GLAS				JUŽNO- AMERIŠKI INDIJANEC				
					ANGL. KRAT. ZDR. NARODI								
KRIVA ČRTA									REKLO, PREGOVOR				
									NEVESTINO PREMOŽEN.				
SALEZI- JANSKI VESTNIK	16. ČRKA HEBR. ABC.				BELO OBLAČ. DUHOVNIKOV					JUŽNO- AMERIŠKA KUKAVICA	OTOK V IRSKEM MORJU		
	OTOČJE J OD HONŠUJA				ŠVIC. SMUČ. SONJA								
PRVOTNI PREB. APEVINSK. POLOTOKA					NEZNANEC			POKRAJ. V VIETNAMU					
					KAZALNI ZAJMEK			ERIK KOVAČIČ					
ZMAGO OBLAK			FIGURA PRI ČETVORKI				ROMUNSKO ŽENSKO IME						
			10. ČRKA V ABECEDI										
FOND OZN ZA POMOČ OTROKOM							SLOVENSKI POLITIK JELKO						

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci: Špela PERKO, Bevke 121, 1358 Log pri Brezovici.

2. nagrada: knjiga V. Schaubert, Svetniki – varuhi, zavetniki, vzori (založba Salve): Ana GOJAK, Dolenska c. 413, 1291 Škofljica.

3. nagrada: knjiga T. Bosco, Za vas živim (založba Salve): Mimi KOS, Martinja vas 8, 8230 Mokronog; Mojca KUNSTELJ, Dražgoška 6, 4000 Kranj in Maja POŽAR, Vilharjeva 21, 6257 Pivka.

Geslo v prejšnji nagradni križanki je bilo: Lavra Vikunja

ORATORIJ ZA DRUŽINE V VERŽEJU

Družine, ki želite preživeti dopust (počitnice) v prijetnem družabnem in duhovno bogatem ozračju, si rezervirajte teden od petka 7. do petka 14. julija 2006.

Čaka vas veliko pestrih trenutkov, kot se spodobijo za oratorij. Prepletanje igre, zgodbe, kopanja v raznih okoliških termah, molitve, romanje, izleti, predavanja, degustacije, delo po skupinah ... Vse to bomo povezali v skupno temo: **GRADIMO DOM.**

Potrudili se bomo, da bo lepo in ugodno.

INFORMACIJE IN REZERVACIJE:

Salezijanski zavod Veržej

Tel: 02 588 90 60

GSM: 031 319 242 (Jožef Krnc, voditelj)

www.donbosko.si/verzej

Obvestila

ROMARSKI SHOD OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

VERŽEJ

21. maj, nedelja

Ob **14.15** bo v župnijski cerkvi molitev za duhovne poklice. Ob **15.00** uri pa bo procesija s kipom Marije Pomočnice po ulicah Veržeja ob godbi na pihala, nato bo sveta maša na dvorišču Marijanišča in **blagoslov obnovljenega Marijanišča**. Prepevali bodo združeni otroški pevski zbori iz Pomurja.

RAKOVNIK

24. maj, sreda

Liturgični praznik Marije Pomočnice.

Svete maše ob 7.30, 9.00, 10.30 in 18.30.

Pri **večerni sv. maši** **pete litanije** Matere Božje.

27. maj, sobota

Molitveni dan za duhovne poklice.

Začetek ob **9.00**. Molitev rožnega venca, **pete litanije** Matere Božje, nagovor ljubljanskega pomožnega škofa dr. **Antona Jamnika**.

Pri maši ob **11.00** bosta dva mlada salezijanca prejela cerkveno službo na poti do duhovništva.

Zvečer ob **20.00** sv. maša pri **lurški kapeli**, **procesija s svečkami** v cerkev, **celonočno bedenje**. Sveto mašo bo vodil župnik Slomškove župnije v Celju **Ciril Slapšak**, prepevala bosta združena pevski zbor Rakovnik in Kodeljevo.

28. maj, nedelja

Svete maše ob 5.00, 7.30, 9.00, 10.30, 15.00 in 18.30.

Osrednja slovesnost ob **15.00**: **procesija s kipom Marije Pomočnice in maša pri lurški kapeli**. Prepeva otroški pevski zbor **Sončni žarek**. Pobožnost bo ob sklepu svoje šestletne službe vodil predstojnik slovenskih salezijancev **Lojze Dobravec**.

Vse dni priložnost za prejem zakramenta sv. spovedi.

ČARNO JEZERO – RAKOVNIK

3. junij (sobota): začetek ob 9.00, zaključek ob 16.00 uri
Informacije in prijave: Metod Ogorevc

ČARNA MURA – VERŽEJ

3. junij (sobota): začetek ob 9.00, zaključek ob 16.00 uri
Informacije in prijave: Jožef Krnc

SAVIO KAMP 2006 – ZA MINISTRANTE

20.–25. avgust v Dominikovem domu na Pohorju
Informacije in prijave: Gašper Otrin

USKOVNIŠKI TEDNI ZA MLADE

1. teden: 16.–22. julij

2. teden: 23.–29. julij

3. teden: 30. julij – 5. avgust

Informacije in prijave: Marko Košnik, Jože Vidic

DUHOVNE VAJE – ŽELIMLJE

25.–28. junij: za fante in dekleta 4. do 6. razreda

29. junij–02. julij: za fante in dekleta 7. do 9. razreda

03.–06. julij: za ministrante

07.–10. julij: za fante in dekleta 7. do 9. razreda

11.–14. julij: za srednješolce

Informacije in prijave: Peter Pučnik

DUŠA – RAKOVNIK

8. srečanje: 21. maj

Informacije in prijave: Marko Košnik

MOLIVCI ZA DUHOVNE POKLICE, ČLANI MZ IN DRUGI – DUHOVNE VAJE

6.–8. julij: KUREŠČEK

20.–22. julij: VERŽEJ

Začetek v četrtek ob 18.00 uri s sveto mašo,

zaključek v soboto s kosilom.

Informacije in prijave: Ivan Turk

SREČANJE DRUŽIN – VERŽEJ

14. maj: začetek ob 9.00 uri, sklep ob 16.00 uri s sveto mašo. Poskrbljeno bo za varstvo otrok.

Informacije in prijave: Ivan Turk

DRUŠTVO DON BOSKO

ROMANJE V TORINO v drugi polovici septembra 2006.

Prijave in informacije: Franc Maršič ali Jani Jakob

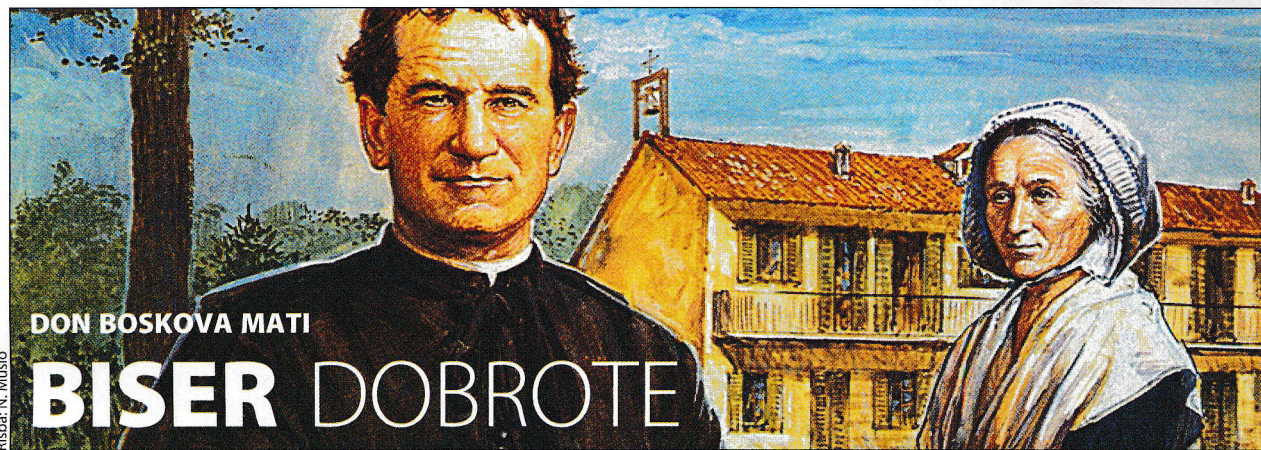

DON BOSKO
Slovenija

spletni portal: www.donbosko.si

INFO

Metod OGOREVC | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.13.42 | 041 742.559 | metod@salve.si
Gašper OTRIN | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.71.40 | 041 558.310 | gasper.otrin@salve.si
Marko KOŠNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.30.39 | 051 337.556 | marko.kosnik@salve.si
Peter PUČNIK | Želimlje 46 | 1291 Škofljica | 01 470.21.23 | 040 360.729 | peter.pucnik@zelimlje.si
Ivan TURK | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02 588.90.60 | 031 358.018 | ivan.turk@salve.si
Jožef KRNC | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02 588.90.60 | 031 319.242 | jozef.krnc@volja.net
Jože VIDIC | Tabor 29 | 1380 Cerknica | 01 709.68.80 | 041 728.293
Franc MARSIČ | 01 521.11.23 | 041 346.782 | franc.marsic@cerkev.net
Jani JAKOB | 031 331.295 | douznjek@siol.net

DON BOSKOVA MATI

BISER DOBROTE

Risbar: N. Musio

FRANCE ŠKRABL

Mama Marjeta je veliko skrbela in molila, da bi se Janez pravilno odločil za svoj poklic. V tej zvezi je gojila velika upanja. Pogosto je obiskovala svojega Janeza v semenišču, prinašala mu je kruh in mnogo majhnih ali večjih novic iz okolja, v katerem je živela. Janez je bil vedno zelo priden učenec. S svojim zgledom je bodril tudi kolege, s svojim smislom za veselje pa jih je razveseljeval in navduševal. Marsikaj od tega so odnesli tudi v življenje. Zaradi nadarjenosti, dobrega spomina in marljivosti je za dokončanje gimnazije rabil le polovico gimnazijskega časa. Že leta 1835 je vstopil v malo semenišče v Chieriju, kjer je začel študirati filozofijo in teologijo. 6. junija 1841 je bil posvečen v duhovnika in kmalu zatem je imel novo mašo. Od tega dne so ga začeli imenovati don Bosko.

Nova maša je bila vrhunec v življenju Janezove matere, saj je za njo veliko žrtvovala in molila. V neizrekljivem veselju je iz rok sina prejela Gospodovo telo. Potem pa ga je morala - kot že večkrat prej - pustiti, da je šel po svojih potih. Novomašnik je dobil več službenih ponudb. Držal pa se je nasveta svojega prijatelja in spovednika don Cafassa, ki mu je priporočil, naj po-

globi izobrazbo v duhovniškem konviktu v Turinu. To naj bi mu pomagalo pri prihodnjem dušnopastirskem delu.

Mati se je vrnila domov in opravljala vsakdanje delo. Upala je samo na sončen večer življenja pri sinu Jožefu, ki je medtem že ustanovil svojo družino. Toda Božja previdnost je imela z njo drugačne načrte.

8. decembra 1841 je mladi duhovnik Janez Bosko začel v zakristiji cerkve svetega Frančiška v Turinu svoje socialno delo, namenjeno mladim. Srečal se je z revnim zidarskim vajencem brez staršev. Povabil ga je, naj pride drugo nedeljo zopet v cerkev in povabi s seboj prijatelje. To je bil začetek zbiranja revnih fantov, začetek oratorija. Po dolgem iskanju je na robu mesta našel neke vrste šupo in jo preuredil v prvi mladinski dom. Kmalu so se javili ljudje, ki so bili pripravljene prostovoljno pomagati pri delu s fanti, vendar je ugotovil, da brez skrbne in večče roke v kuhinji in domu dolgoročno ne bo šlo.

Ko je Janez Bosko nekega dne povedal svojo željo župniku v Castelnuovu, ga je presenetil s predlogom, da naj povabi v dom svojo mater. Janez Bosko je nekaj časa razmišljal o tem in dejal: "Moja

mama je svetnica, torej ji to lahko predlagam."

Na vernih duš dan (2. novembra) leta 1846 sta se mama Marjeta in njen sin duhovnik odpravila na 25 kilometrov dolgo pot proti Turinu. Janez Bosko je imel na rame nih culo, v kateri je nosil lonce in druge stvari, ki so potrebne v kuhinji. Na nekem križišču v Turinu je srečal nekega duhovnika, ki ga je zanimalo, zakaj je šel na tako dolgo pot peš. Ko mu je Janez Bosko razložil, da nima denarja, je ta iz žepa potegnil svojo uro in mu jo daroval.

Ko sta prišla na cilj, je materi zastal dih. Našla je revno šupo, v kateri je manjkalo vse najpotrebnejše za življenje. Drugo presenečenje je bilo vsakodnevni prihod raznih skupin revnih, raztrganih in podivjanih fantov, s katerimi se je igral njen sin Janez in jih učil. Vpraševala se je: kje naj vzame dan za dnem kruh, obleko, odejo in vse, kar je potrebno za bivanje. Uganke, ki si jo je postavljala mama Marjeta, je lahko rešila samo Božja dobrotta. Obupati vsekakor ni hotela. Z Božjo pomočjo je hotela reševati tudi te probleme. Hotela je biti tam za vse. Toda njene moči so po neizprosni zakonitosti življenja začele pojemati.

■ SE NADALJUJE

SALEZIJSKI MLADINSKI CENTER RAKOVNIK

Zakaj SMC Rakovnik? Ustvarjamo preventivno vzgojno okolje ... sprejemamo vse mlade, posredno pa tudi starše in druge odrasle od blizu in daleč, vse, ki so pripravljeni sprejeti pravila SMC-ja ... smo ustanova, ki plava nekje med cerkvenim in družbenim, med svetnim in verskim ... delujemo v duhu velikega vzgojitelja mladih, sv. Janeza Boska ... Po enem letu življenja v novih prostorih in na igriščih se je življenje SMC-ja ugnezdilo v

vse njegove prostore, pa tudi zunanja igrišča so zaživela. Med letom zaživijo mnoge dejavnosti, delavnice, usposabljanja, rekreacije, igre, prosti čas v igralnici, kar ima namen poživljati ročno, umsko, ustvarjalno in telesno kondicijo mladega in tudi odraslega človeka. Največje pozornost pa so gotovo deležni počitniški programi. Trenutno želimo urediti še otroška igrišča z igrali za predšolske otroke naše okolice.

Salezijanski mladinski center Rakovnik
Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana
01 / 42.73.028 | smc.rakovnik@salve.si

